

la Pilastro

Núm. 36

Abril de 2010

14

S'aixeca el teló del nou teatre

4

El 28F Bescanó diu «sí»
a la independència

24

La «Capsa de curculles»
dels montfullanencs
Tati Cervià i Toni Pujol

26

Cinquanta anys
de la nit més màgica

TELÈFONS I WEBS D'INTERÈS

- > **Ajuntament** www.bescano.cat
- Oficines Municipals 972 440 005
- Fax 972 442 702
- Recaptació 872 081 791

- > **Piscines** 972 442 868
- > **Consultori Mèdic** 972 442 570
- > **Farmàcia** 972 440 059
- > **Escola Pública** 972 440 228
- > **Llar d'Infants Bescanó Nins** 972 440 363
- > **Llar d'Infants El Carrilet** 972 442 285
- > **Biblioteca** 972 440 720
- > **Casal d'Avis** 972 440 779
- > **El Teatre** www.elteatrebescano.cat
- > **Local de Joventut** 635 710 098
..... www.la-torre.es

- > **Mossos d'Esquadra** 112
- > **Servei d'emergències mèdiques** 112
- > **Bombers** 112
- > **Hospital Dr. Josep Trueta** 972 940 200

- > **Parròquies**
- Sant Llorenç de Bescanó 972 440 281
- Sant Andreu d'Estanyol 972 440 281
- Sant Pere de Montfullà 972 238 189
- Sant Mateu de Vilanna 972 420 807

HORARIS D'AUTOBÚS

- > **Direcció GIRONA-OLOT (sortides des de Bescanó)**
- Feiners: 7.00 / 08.00 / 09.30 / 9.45 / 10.30 / 11.30 / 13.15 / 14.45 / 15.45 / 17.30 / 19.00 / 19.45 / 20.30
- Dissabtes feiners (per Amer): 7.00 / 09.15 / 11.30 / 13.15 / 17.30 / 19.00 / 20.30
- Dissabtes i festius: 11.30 / 15.30 / 17.30 / 19.00 / 20.30

- > **Direcció OLOT-GIRONA (arribades a Bescanó)**
- Feiners: 7.10 / 8.20 / 09.10 / 10.20 / 12.15 / 13.05 / 15.10 / 16.05 / 18.50 / 20.05 / 20.55
- Dissabtes feiners: 8.20 / 10.20 / 15.10 / 16.05 / 20.05
- Diari: 10.20 / 15.10 / 16.05 / 20.05

- > **Direcció STA. COLOMA-GIRONA (parada a Estanyol)**
- Feiners: 08.05 / 09.35 / 13.35 / 15.35 / 18.35 / 19.35
- Diumenges i festius: 09.45 / 15.30

- > **Direcció GIRONA-STA. COLOMA (parada a Estanyol)**
- Feiners: 08.00 / 09.15 / 13.15 / 14.15 / 18.15 / 19.15
- Diumenges i festius: 12.30 / 20.30

LA PILASTRA NO COMPARTeix NECESSÀRIAMENT LES OPINIONS EXPRESSADES EN ELS ARTICLES SIGNATS.
LA PILASTRA AUTORITZA LA REPRODUCCIÓ DELS ARTICLES SEMPRE QUE SE N'INDIQUI LA PROCEDÈNCIA

EDITA: Ajuntament de Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ: Mei Ferrer i Costa, Susanna Oliveira, Andreu Pulido, M. Àngels Roca, Neus Salvadó i Rosa Torrijos. **COL·LABORADORS:** Pilar Bayé, Andreu Batallé, Eugeni Domingo, Xavier Duran, Lluís Solé i Laura Tornés. **FOTOGRAFIA:** Pere Magrià, Ester Rubirola i Salvador Fàbrega.

FOTO PORTADA: Pere Magrià. **DISSENY, MAQUETACIÓ I REDACCIÓ:** Rosa Torrijos (www.juglansdiseny.com)

IMPRESSIÓ: Serveis d'Imatge Bescanó. **DIPÒSIT LEGAL:** GI-1260-96

> Poble en viu 3-13

- > Neu amb mal regust
- > El Nadal de fa segles
- > El 28F Bescanó diu «sí» a la independència
- > Premis per haver comprat a Bescanó
- > El Casal d'Avis celebra la diada del soci i elegix la nova junta
- > Nadal per a joves
- > Un velar ple de colors i matisos
- > Carnestoltes a Bescanó, un esclat de colors!
- > Assemblea de Pessebres de Catalunya a Bescanó
- > El GEB i la neu!
- > Resposta del regidor d'Urbanisme a la Sra. Anna Garriga, de l'Entesa
- > Futbol 7, el nostre planter
- > Concurs de postals de Nadal
- > L'Ajuntament edita un llibre que repassa el futbol bescanoní des de l'any 1931 fins al 2009
- > Paisatges i cultura
- > Les dades. La immigració de Bescanó per sexes
- > Un dia preciós per a la Fira de l'Embotit de Bescanó
- > 25 anys caminant per Bescanó

> Informació municipal 14-17

- > S'aixeca el teló del nou teatre
- > Balanç positiu en la política de joventut
- > Al setembre estrenem el nou institut SES

> Els grups polítics parlen 18

- > Convergència i Unió per Bescanó: 2010, un any complicat
- > Entesa per Bescanó: El valor de viure en un poble

> Bescanó petit 19-21

- > Mirant la neu
- > Muuu!, ens hem convertit en vaques!
- > Fruita i verdura fresca del poble, una excursió al Camp Nou i l'esperat institut
- > ...ben aviat, jocs a l'aire lliure!
- > Verdet, la nova mascota de l'escola que ens ajuda a ser més sostenibles

> Per camins i corriols 22

- > Mar i muntanya

> Masies de Vilanna 23

- > Can Genís, una masia del S. XIX

> L'entrevista 24-25

- > La «Capsa de curculles», un tresor musical

> A fons 26-27

- > Cinquanta anys de la nit més màgica

> Medi ambient i Meteorologia 28

- > Les bosses de plàstic
- > Resum meteorològic
- > Solidaritat: Recollida per als campaments sahrauís

> Un cop d'ull a Bescanó 29

- > L'església de l'Assumpta compleix 50 anys

> Històries, contes i llegendes 30-31

- > «L'últim llop de Bescanó» de Lluís Solé i Perich
- > «Les trenes» de Laura Tornés i Font

AMB EL SUPORT DE:

Diputació de Girona

Neu amb mal regust

Per Rosa Torrijos

El mes de març passat el municipi va quedar blanc, però no una mica blanc com altres vegades, sinó blanc blanc de debò. El dia 8 de març una intensa i persistent nevada, la més greu dels últims 25 anys, va col·lapsar el municipi i la resta del territori

Qualsevol imatge que ens puguin ensenyar avui per avui dels pobles carregats de neu com si fossin postals de Nadal no ens treu el mal regust que ens ha deixat aquesta espectacular nevada. L'alegria que nevés va donar pas a un país carregat de problemes en tots els aspectes, ja que a mesura que la nevada s'intensificava els serveis anaven quedant inutilitzats. La manca de subministrament de llum, aigua o telefonia, que va durar dies, va ser un problema afegit a la disminució de mobilitat a cada un dels pobles que formen el municipi.

L'Ajuntament va activar el pla d'emergència posant a disposició dels veïns tots els recursos possibles. La brigada, els serveis municipals, empreses contractades i un munt de voluntaris, van haver de retirar els arbres caiguts en camins, carrers i carreteres, netejar la neu dels carrers i camins, tirar sal a les carreteres per evitar les glaçades i un llarg etcètera de tasques d'urgència.

La centraleta de l'Ajuntament estava desbordada per la quantitat de trucades de queixes per la manca dels serveis bàsics a les llars. En definitiva, va tornar a aflorar la manca de celeritat d'algunes empreses de serveis, sobretot de Fecsa Endesa, que va tenir moltes famílies del municipi quasi una setmana sense llum.

Els gruixos de més de quaranta centímetres i la tempesta posterior van fer que a Estanyol i la urbanització de Mas Llunès moltes de les torres i pals de llum quedessin destrossats. Aquests dos nuclis de població van ser els que indubtablement van patir més l'apagada. A Estanyol, Fecsa Endesa no va solucionar fins al cap d'una setmana els problemes de subministrament i, per tant, els estanyolencs van ser els últims a recuperar la seva vida quotidiana.

Ha estat una nevada històrica, però esperem que això no serveixi per esperar la propera i mentrestant no fer res.

Imatge d'una torre malmesa a Estanyol i fotos de la nevada a Bescanó i Estanyol. Fotos: Èrika Marcet, Pere Magrià i Rosa Torrijos.

El Nadal de fa segles

La ruta del Pessebre Vivent ens endinsava en uns carrers plens de romans, mercats, tavernes i antics oficis que escena rere escena ens feien oblidar per un moment que no ens havíem mogut de Bescanó

En Josep, la Maria, el nen Jesús, el bou, la vaca, els Reig Mags i un munt d'oficis antics quedaven representats els dies 26 i 27 de desembre i 1 de gener al nucli antic del poble. I és que diuen que molts segles enrere va néixer un nen que seria el nostre salvador. Per aquest motiu la Comissió del Pessebre de Bescanó ha convertit aquesta història en un reclam nadalenc que any rere any rep visitants que volen fer un salt enrere i reviuire el naixement del nen Jesús.

Els més de 2.500 visitants es van emportar una bona sorpresa quan van topar amb un nombrós grup de dimonis que enredaven a tothom amb la finalitat de pescar la seva ànima. Esperem, però, que se n'anessin de nou a l'avèrn amb les mans ben buides.

Diferents escenes del Pessebre Vivent d'enguany. Fotos: Pere Magrià.

El 28F Bescanó diu «sí» a la independència

Per Lluís Solé i Perich

Bescanó es va sumar a la segona onada de consultes sobre la independència de Catalunya el 28 de febrer de 2010. L'onada va ser impulsada per 80 municipis aquesta vegada, i només n'hi va haver un del Gironès: Bescanó

El país que ens proposem ser ens ajudarien a fer-lo els majors de 16 anys i els immigrants; per això es va obrir la consulta a 83 joves de 16 i 17 anys –en van votar 22– i a 219 estrangers empadronats –en van votar 19.

Les dades objectives que ens expliquen *quin poble som i quin país volem*:

consulta i van votar 1.343 persones. Tot això en quatre mesos i amb un pressupost autofinançat de vora 1 € per vot. Es va fer una campanya digna i impecable, amb presència a tots els diaris i televisions locals, amb informació a totes les llars i contactes directes amb joves als instituts, amb immigrants al centre parroquial i amb gent gran al casal d'avis.

ha despertat el potencial latent de la societat civil, la seva capacitat d'organització, la imbricació entre societat civil, organitzacions polítiques, institucions i associacions. Cada poble és un món, i cal dir que el petit món que és Bescanó es mostra admirablement viu i motivat.

Passats els dies, tot torna a l'anar fent de sempre, però molta gent no adscrita i preparada s'ha posat en contacte i ha fet rutllar les coses; ara ens coneixem més i hem descobert que tenim més virtuts que defectes.

Tots els pobles del municipi, units per una bona causa

Ens hem trobat la cohesió de la gent dels nuclis de Bescanó, Montfullà, Estanyol, Vilanna, Trullars i Mas Llunès, que han mobilitzat de forma coordinada, però independent, la realitat de cada lloc.

La xarxa de noves coneixences amb els pobles veïns: la Cellera de Ter, Anglès, Vilobí d'Onyar, Sant Gregori, i amb pobles de tota la Catalunya central, evidencia que hi ha un país que es mou, que la sobirania del poble pot ser exercida i que l'oligarquia ineficient que ens governa pot ser qüestionada. S'ha desvetllat gent de tots els pobles i de diverses classes socials, gent que és tan semblant a la de Bescanó: motivada, desperta, formada, capaç..., i que té una mateixa idea del que no pot ser.

Es prepara la tercera onada, que arrossegirà 200 municipis més, amb capitals de comarca i de província. Veureu resultats de participació entre el 15% i el 60% i sentireu anàlisis arauxades i esbiaixades de tota mena. Tant se val, són cents i cents de mils de vots. Compteu-los, perquè és la gent que compta, la gran minoria que sosté i mou el país des de les bases.

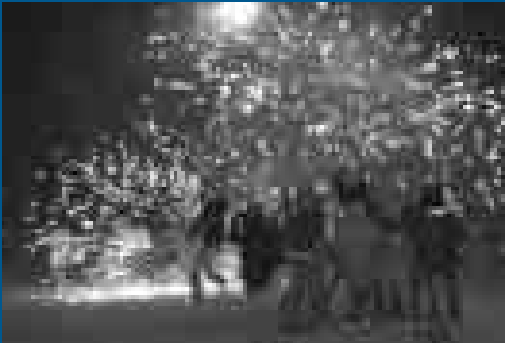
Padró	Cens	Participació	Estrangers	Joves<18	Participació cens
3435	3.326	1343	19	22	1.302
		39,09%	0,55%	0,64%	39,14%
Vots escrutats					
	SÍ	NO	BLANC	NUL	
1.343	1.274	31	30	8	
100%	95,43%	2,32%	2,25%	0,60%	
La participació:					
2010 Independència	1.343 vots (39,1 %)				
2006 Estatut	1.770 vots (58,7 %)				
2009 Europees	1.175 vots (35,3 %)				
La voluntat expressada:					
2010 Sí a la independència	1.274 vots (94,8 %)				
2006 Sí a l'Estatut	1.221 vots (69,9 %)				

I més dades: 5, 11, 14, 25, 60, 200, 450, 1.343. La Miquela, una de les associacions més noves i més petites de Bescanó, només té 5 socis, i va presentar a l'Ajuntament un manifest sobre la independència de Catalunya. Els 11 regidors, per unanimitat, hi van votar a favor (17/11/2009), hi van donar suport explícit 14 associacions i entitats, es va constituir una agrupació d'electors formada per 25 persones, es van presentar 60 voluntaris a les meses, va caldre fer torns, es va fer un acte de presentació a la Sala Polivalent amb 200 persones, es van recollir 450 firmes de suport a la

Així mateix, cal agrair el suport i la col·laboració de voluntaris anònims que, tan sols cridar-los, han acudit a ajudar l'agrupació d'electors Bescanó Decideix i han treballat desinteressadament en tota mena de feines durant la preparació dels actes de campanya i durant la celebració de la «Consulta sobre la independència de Catalunya». Hem recollit el vot d'un poble i ha estat un èxit col·lectiu, tant d'organització com de participació. L'esperit hi era, només calia convocar-lo. Més enllà de la consulta del dia 28F, cal destacar la gènesi del procés, que

El 28F en imatges

A Bescanó, a banda de les votacions hi va haver activitats programades durant tot el dia. Moments de les votacions a Vilanna i Estanyol.
Fotos: Pere Magrià, Ester Rubirola i Rosa Torrijos.

Premis per haver comprat a Bescanó

Per R. T.

Per Nadal es van sortejar 3.000 euros en vals de compra i per la Fira de l'Embotit es va rifar un viatge a Mallorca per a dues persones

La Comissió de Comerços i Serveis de Bescanó fa un balanç molt positiu del primer any com a entitat perquè ha estat molt ben rebuda pels veïns del municipi. I és que durant un any de vida no ha parat de fer sortejos, descomptes, promocions i regals.

Per Nadal van voler repetir l'experiència de regalar 3.000 euros en vals de descompte, que van tocar íntegrament al municipi bescanoní. Durant les festes nadalenques, l'associació va repartir en forma de vals de compra un primer premi de 800 euros, un segon premi de 400 i dotze tercers premis de 150 euros, fent un total de catorze premis per valor de 3.000 euros.

L'entrega de premis es va fer el dia 20 de gener, a les 9 del vespre, a l'Hotel d'Entitats de Bescanó. Els vals de compra es van poder bescanviar fins al dia 31 de març.

El dia 21 de març, coincidint amb la Fira de l'Embotit, l'associació va instal·lar un estand informatiu sobre els comerços i serveis de la zona. Al matí van rebre la visita del diputat de CiU al Parlament Felip Puig, que els va felicitar per la iniciativa, i al migdia van sortejar un viatge a Mallorca per a dues persones. L'afortunat va ser l'Albert Duran, veí de Vilanna. Felicitats!

Visita de Felip Puig a l'estand de l'associació. La presidenta de l'associació de comerciants, Dolors Martí; tres dels premiats, Agustí Garcia, Mariano Montalbán i Estefania Calero, i el regidor Àngel Simon.

El Casal d'Avis celebra la diada del soci i elegeix la nova junta

Per Andreu Batallé

El 13 de març passat es va celebrar la diada del soci. Tres autocars plens i una colla de cotxes particulars es van desplaçar fins a Can Pau de Cantallops per celebrar-ho amb un dinar de germanor

Durant la sobretaula, la Pura Perich va pronunciar unes paraules d'acomiadament, després de vuit anys com a presidenta del Casal. Seguidament, el batlle Xavier Soy i el regidor Josep Rosa van agrair la tasca de la junta

sortint i van tenir unes paraules d'encoratjament per a la junta entrant.

D'altra banda, el dimecres 17 de març va tenir lloc l'assemblea general de socis, així com l'elecció del nou president, càrrec que ocuparà el Sr.

Andreu Batallé. Aprofitant l'avinentsa, es va presentar també la composició de la nova junta.

Quant a l'assemblea, es van presentar els comptes del Casal, així com un detall de totes les activitats realitzades en el transcurs de l'any 2009 i la previsió per al 2010. Acabat aquest acte, el Sr. Batallé va preguntar a tots els assistents si estaven d'acord amb la seva candidatura, i va rebre una resposta unànimement afirmativa. Des d'aquestes pàgines fem arribar la nostra felicitació al Sr. Batallé, així com a tots els membres de la nova junta.

La família que forma el Casal creix cada dia més i supera actualment els 300 socis. Molts d'ells participen activament en les activitats habituals de la nostra entitat, però des d'aquestes línies encoratgem a tothom per aconseguir que aquesta participació s'incrementi d'una manera significativa.

Festa del soci. Foto: Joan Masoliver.

Nadal per a joves

Per l'equip directiu del Casal i organitzadors del PIN

El Casal, el Nadaljove i el Petit Pin formen part de l'agenda de les festes nadalenques. Aquestes activitats estan pensades per a la mainada i els joves del municipi amb la finalitat de jugar, aprendre i divertir-se durant les vacances de Nadal i ajudar els pares i mares que treballen

El Casal i el Nadaljove aquest any es va fer al polivalent de l'escola. Aquest espai s'adequa molt bé a les necessitats dels casals, tot i que de cara a l'any que ve es milloraran alguns aspectes perquè els nens i nenes gaudeixin encara més d'aquests dies de vacances escolars.

Jocs, balls, tallers, excursions i jocs de pistes, van ser algunes de les propostes que van tenir més èxit entre els joves que van assistir a les activitats programades. Aquest any han partici-

pat en total en la campanya 73 nens, nenes i joves des de P-3 fins a 6è de primària.

El Petit Pin, amb inflables, videojos, zona per als més petits amb trenca-closques i espai per al dibuix, va constituir un lloc de trobada cada tarda des de 2/4 de 5 fins a les 7 de molta mainada i no tan mainada.

La novetat d'aquest Nadal va ser l'exhibició de *hip hop* i la cagada popular del tió, que va tenir molt èxit, ja que hi van assistir 800 participants en total.

Nens i nenes saltant al inflables instal·lats a la Sala Polivalent de l'escola i les àvies vigilant la mainada.

Un veler ple de colors i matisos

Per Rosa Torrijos

«Veler» és el disc que ha compost i musicat Agnès Cervià. Amb aquest treball, la bescanonina fa un viatge pel seu interior descobrint el seu jo més ric i profund

Agnès Cervià és terapeuta titulada i pianista. La seva experiència en aquestes dues disciplines tan diferents l'ha portat a compondre un disc que és per a ella un viatge interior que li permet integrar els diversos aspectes del seu jo. En el CD hi trobem sis peces de piano escrites i interpretades per ella mateixa i l'acompanya Paul Stouthamer, un violoncel que empeny aquest veler amb les seves improvisacions.

A can Falgars, l'Agnès hi fa sessions terapèutiques. Diferents elements com ara el massatge, els colors i la música en directe es fusionen per ajudar els seus pacients a millorar, entre altres aspectes, l'estrès, l'ansietat, la depressió i els mals que comporten aquestes malalties. «La música és un vehicle molt fàcil i molt directe per poder treballar els aspectes emocionals, perquè entra directament i el pacient no hi posa resistència», ens explica l'autora.

Veler és un disc pensat per treballar les diferents energies; la música està codificada per colors i cada un dels colors i dels seus matisos aporta una energia necessària per millorar qualsevol estat

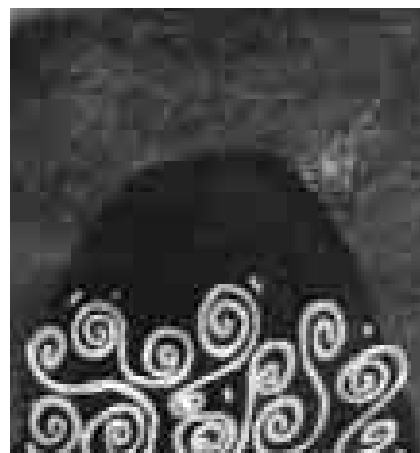
d'ànim, però també es pot escoltar sense cap més pretensió que gaudir de bona música.

Actualment Cervià treballa en un nou projecte que li arriba d'Alemanya. Està component música per a uns contes de fades, en què hi ha un conte per a cada fada i cada fada té un color; per tant, la música estarà basada en els colors de cada una de les fades.

Diuen que la música és capaç de moure emocions, i aquest és el propòsit de l'autora, fer despertar tot el que tenim a l'interior i connectar-nos en les diverses dimensions del que som.

Esperem que a l'Agnès el vent li sigui favorable en tots els viatges que es proposi. Que gaudiu del viatge.

Més informació:
<http://www.myspace.com/agnescervia>

Agnès Cervià, durant l'entrevista. Portada de *Veler*, dissenyada per Pere Vicens. Foto: Rosa T.

Carnestoltes a Bescanó, un esclat de colors!

Per Anna Càceres

El dia 20 de febrer, els veïns i veïnes de Bescanó vam celebrar el tradicional concurs de disfresses amb una gran rua ben animada amb molta música i moltíssima gent

Després de passejar pels carrers de la vila, a la Sala Polivalent els membres de la Comissió de Festes ja ens esperaven amb una xocolatada amb melindros. També hi havia una taula muntada amb tots els premis que caldria repartir després de la desfilada.

A la categoria individual vam premiar: Número de l'Once, Playmobil, Espantaocells; en la categoria de parelles: el Drac amb sant Jordi, Espantaocells i els Simpson; i, finalment, en la categoria de comparses:

les Meduses, Frares (dansa del ventre) i Cavallets. Com a novetat, aquest any a la millor comparsa se li va donar una espatlla i una caixa de cava.

Volem donar les gràcies a tots els membres del jurat i a tota la gent que va voler disfressar-se i passar una tarda de dissabte diferent. Tampoc podem deixar de donar les gràcies als membres de la comissió de festes, ja que tots es van disfressar de Lacasitos i van pujar a l'escenari per fer-nos riure una estona.

Fotos dels participants a la festa de carnestoltes. Fotos: Salvador Fàbrega.

Assemblea de Pessebres de Catalunya a Bescanó

*Per Josep Rosa i Roca,
president de la Comissió del Pessebre Vivent de Bescanó*

El dia 28 de febrer va tenir lloc a Bescanó la XX Assemblea Anual de l'Associació Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya

L'Associació Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya està formada per 26 entitats organitzadores de pessebres vivents, i entre elles hi ha la nostra, la Comissió de Pessebres de Bescanó.

Aquesta associació creix cada any en nombre d'associats: aquest any han entrat a formar-ne part tres més i un altre ha fet la sol·licitud per poder-ne ser membre l'any proper.

La junta de la coordinadora de pessebristes té el costum de fer l'assemblea anual cada any en un poble diferent d'entre els que en són membres, i enguany han confiat en Bescanó perquè organitzés la trobada. Per aquest motiu, 125 pessebristes van desplaçar-se fins a Bescanó per gaudir d'una jornada de germanor i conèixer el nostre poble.

Després de molts dies de treball i reunions, els membres del Pessebre Vivent de Bescanó vam organitzar una diada amb la finalitat que tots els visitants marxessin amb un bon record de l'estada al nostre poble. I ho hem aconseguit.

Vam senyalitzar degudament les direccions per arribar al lloc de la trobada, que fou a la Sala Polivalent, i a partir de les nou del matí començaren a arribar els primers pessebristes, a qui, un cop formalitzats els tràmits d'inscripció i entregades les credencials, se'ls va oferir un esmorzar de torrades amb botifarra o cansalada o embotits variats, acompanyat de vi, begudes i caldo calent, amb un bon cafè per acabar.

Fins a les deu del matí van anar arribant els diferents representants dels pessebres i a dos quarts d'onze les persones que no calia que es quedessin a l'assemblea van fer una visita guiada per les instal·lacions de la fàbrica Grober, per gentilesa del seu director, el Sr. Carbonell, que va voler col·laborar amb la diada.

D'onze a una del migdia, els directius dels diferents pessebres van dur a terme l'assemblea, en la qual jo, com

a president del Pessebre Vivent de Bescanó, vaig donar la benvinguda, i seguidament el Sr. Xavier Soy, alcalde de Bescanó, va agrair a tots els assistents haver escollit Bescanó com a lloc per fer l'assemblea i els encoratjà a tots a seguir la tasca que fan, ja que això demostra que estimen el seu poble.

A la una, un cop acabada l'assemblea, la coral Josep Ruhí de Bescanó ens va oferir als presents un petit recital de cançons populars com a cloenda de la reunió. A tots els membres de la coral, el nostre més gran agraïment.

A continuació oferirem a tots els pessebristes un dinar al restaurant Hostal d'Estanyol i al final vam entregar a tots els presents un petit obsequi com a record de la trobada a Bescanó.

Aprofito per donar les gràcies a tots els que han col·laborat per preparar aquesta diada, començant per l'Ajuntament, la fàbrica Grober, la coral i tots els membres de la junta del Pessebre Vivent de Bescanó, destacant la Srta. Anna Càceres, pel seu interès i la

seva participació, ja que ha estat la persona responsable de coordinar-ho tot i de fer possible el bon resultat de la trobada.

Com a president del Pessebre Vivent de Bescanó, em sento satisfet i orgullós de tots els membres que formen la junta i d'altres que hi col·laboren, i per això aprofito aquest escrit per transmetre el meu agraïment més sincer.

El poble de Bescanó un cop més ha estat el centre d'atenció de moltes persones de Catalunya, les quals ens han reconegut la tasca feta.

Repetiré el que el senyor alcalde va dir durant la seva intervenció: «Aquest acte ha estat possible perquè som un grup de persones que estimem el nostre poble i volem que no perdi les seves arrels ni la seva identitat, i per això fem poble, i volem que sigui el mirall de molts pobles de la nostra Catalunya. Mantinguem els nostres costum i tradicions.»

En nom de tots els meus companys, rebeu una forta abraçada.

Un moment de l'assemblea. Foto: Anna Càceres.

El GEB i la neu!

Pel GEB (Grup Excursionista Bescanó)

Fent balanç de les excursions del GEB durant l'any 2009, a tots ens ve al cap l'excursió que vam fer a Núria. Segurament pel rebombori que va causar la nevada del 8 de març passat a les comarques gironines, entre molts altres llocs de Catalunya

Aquesta va ser l'excursió perfecta per dir adéu al 2009, ja que ens volíem acomiadar de l'any tocant la neu, i així ho vam fer!

Tan sols arribar a Ribes ja vàrem poder tocar una mica de neu, però la fred va impedir continuar jugant amb la neu fora de l'estació mentre esperàvem el cremallera. Així que ens vàrem haver de refugiar dins l'estació per poder esmorzar sense que les mans i el nas se'ns congelessin. Després d'agafar el cremallera i arribar a la Vall de Núria, ens vàrem trobar que estava començant a nevar. Per això ràpidament els que no dúiem la roba adequada ens la vam haver de posar, perquè, si no, era impossible continuar. Semblàvem un grup d'expedició a l'Antàrtida, tots tan abrigats! Allà dalt encara

feia molta més fred i el vent provocava que hi hagués uns -17 graus de sensació. A causa de la força del vent, el telecadira va deixar de funcionar i, per tant, no hi havia manera d'arribar a l'alberg de Núria, on ens havíem d'allotjar. Per això no hi va haver cap més remei que pujar amb una màquina preparada per córrer sobre la neu. Aquesta solució va agradar molt a tothom. El que no va agradar tant, i sobretot als més grans del grup, va ser el temps d'espera, ja que només hi

Una estona d'esbarjo. Foto: GEB.

havia una màquina i la capacitat era d'unes deu persones. Per això vam fer grups, donant prioritat als més petits. Però l'espera va valdre la pena! Va ser tota una experiència més! Una vegada a l'alberg, vàrem poder tornar a entrar en calor i allotjar-nos adequadament per, posteriorment, començar les activitats que els monitors havíem preparat: jocs, balls, gimcanes...

L'endemà ens vàrem llevar amb un bonic sol i, per tant, llavors sí que era l'hora de poder disfrutar de la neu, fent un que altre ninot de neu i guerres de boles. Però tots vàrem estar d'acord que no tornàvem a fer mai més ninots de neu, ja que no ens en vàrem sortir gaire bé! Havent dinat i amb la panxa ben plena, va arribar l'hora de fer les maletes i recollir les habitacions per tornar cap a casa. Aquesta vegada sí que podíem baixar amb el telecadira, per les bones condicions meteorològiques, tot i que encara feia molta fred i havíem d'anar totalment equipats amb guants i gorro. Ja a baix, i abans d'agafar un altre cop el cremallera, vam visitar el monestir, i tots vàrem posar el cap sota la famosa campana de la sort! El camí de tornada, com és normal, va ser molt més tranquil que el d'anada, ja que tots estàvem cansats i esperàvem agafar el llit com més aviat millor.

Resposta del regidor d'Urbanisme a la Sra. Anna Garriga, de l'Entesa

Per Francesc Boda. Regidor d'Urbanisme

En la darrera edició de *La Pilastra*, en la secció Els Grups Polítics Parlen, la Sra. Anna Garriga va fer una exposició sobre la corrupció política que últimament diferents formacions polítiques han protagonitzat al nostre país.

Fins ací, estic d'acord, i suposo que tots hi estem, que es tracta d'una situació més que lamentable.

En el que no estic gens d'acord és que d'una manera indirecta insinuï que l'actual equip de govern ha

comès irregularitats i, el que és més trist, que directament citi la meva persona en funció del càrrec per insinuar que jo o algun familiar meu havíem comès alguna irregularitat.

Vaig enviar a la Sra. Garriga una carta personal amb tota una sèrie de puntualitzacions i vaig exigir-li que d'una manera pública rectificqués les seves difamatòries declaracions, donant-li un termini prudencial de dos mesos, en què, si ella no ho feia, em reservava el dret de fer-ho jo.

Doncs bé, ha passat aquest temps i la Sra. Anna Garriga no ha estat capaç (haig de suposar que per vergonya) de dir absolutament res. O potser és que la Sra. Garriga es considera per sobre de tots i que no li falta disculpar-se per res?

A mi m'ha fet molta pena constatar que per manca d'arguments hagi de recórrer a aquesta baixa forma de fer política. Els savis saben rectificar.

Gràcies.

Futbol 7, el nostre planter

*Per Joan Ferrer i Vilaplana,
president del CE Bescanó*

Per sort, actualment es comença a practicar esport a una edat cada dia més jove, i el futbol no n'és cap excepció. Als quatre anys els nens i nenes ja poden entrenar-se a l'escoleta i disputar partits

El fet que aquesta mainada aprengui de ben petita a practicar un esport d'equip, l'ajuda a saber estar, saber conviure, saber guanyar i saber perdre. Tot això comença a formar part de les seves vides gairebé sense que ells se'n adonin, els fa créixer com a persones, els ensenya a gaudir sanament del seu temps lliure, a tenir responsabilitats..., un treball que fem totes les entitats que oferim activitats a la mainada i que a vegades socialment no es valora prou.

El futbol 7 del CE Bescanó està format per cinc equips: l'escoleta, amb nens de 4 i 5 anys; el prebenjamí B, de nens de 6 anys; el prebenjamí A, amb nens de 7 anys; el benjamí B, amb nens de 8 anys, i el benjamí A, de nens de 9 anys.

En total tenim uns 70 jugadors fins a l'edat de 9 anys. És un plaer gaudir els dissabtes al matí veient aquests nens que dia rere dia van aprenent i progressant en l'esport que més els agrada, el futbol, més enllà del resultat del partit. Més que guanyar o perdre, el més important és que s'ho passin bé practicant el seu esport preferit.

Al CE Bescanó continuarem treballant perquè el futbol 7 a Bescanó continuï sent una realitat per als nens i nenes de Bescanó.

Concurs de postals de Nadal

Per la bibliotecària

El 22 de gener passat vam entregar els premis del 2n concurs de postals infantils de Bescanó, que es va dividir en quatre categories

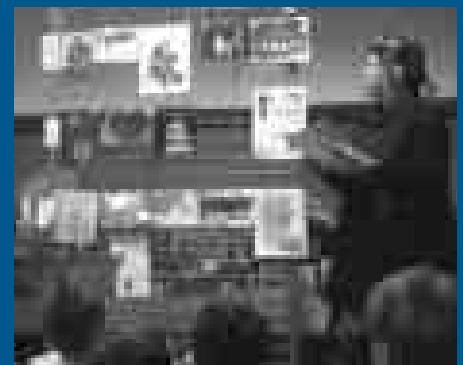
Aquest concurs que organitzem des de la biblioteca municipal té la finalitat que els nens coneguin la biblioteca i la Bibliojoec. Les obres van ser ben diverses i molt treballades i el jurat ho va tenir molt difícil per escollir, però finalment van resultar guanyadors, en la categoria de P3-P5, en Bernat Riembaud; en la categoria de 1r, la Laia Geli; en la de 2n, la Tura Romero, i en la categoria de 3r-4t-5è, la Clara Angelats

Abans de l'entrega dels premis en Joan de Boher ens va explicar «Contes d'arreu del món». Durant els mesos de febrer, març i abril s'han explicat contes a la biblioteca, amb una bona participació. Aquestes sessions de contes motiven els infants a començar a mirar i llegir contes.

Un nou carnet

Us informem que quan vingueu a la biblioteca us farem el nou carnet informatitzat de les biblioteques. Amb aquest nou carnet podreu demanar qualsevol llibre que es trobi a qualsevol biblioteca pública de Catalunya.

A la biblioteca estem instal·lant un nou sistema Wi-Fi que permetrà a tothom qui vingui a la biblioteca amb el seu portàtil poder connectar-se a internet.

La regidora Teresa Prat ensenyant les postals guanyadores.

L'Ajuntament edita un llibre que repassa el futbol bescanoní des de l'any 1931 fins al 2009

Per Rosa Torrijos

«La història del Club Esportiu Bescanó 1931-2009» és el nou volum que ha editat l'Ajuntament de Bescanó. Aquest treball és el fruit de tres anys de recerca d'històries futbolístiques que ens ajuden a entendre la trajectòria del club esportiu local

En el món del futbol tot va molt i molt de pressa. De vegades no hi ha temps per gaudir de les victòries i, per tant, tampoc queda temps per plorar les derrotes, ja que setmana rere setmana ens toca tornar a jugar i seguir endavant. Avui, però, val la pena aturar una estona el temps per gaudir d'aquest llibre, d'aquest recull d'històries, algunes molt llunyanes i d'altres que encara són ben recents. I és que ja fa 79 anys que els nostres pares i avis es posaven la samarreta del CE Bescanó. Pensar en tot això és per a mi molt gratificant.

Joan Ferrer i Vilaplana *president del CE Bescanó.*

El CE Bescanó va ser fundat l'any 1931 pel Dr. Gonçal Roc i Llorens, aleshores metge del poble. Aquell mateix any el metge havia estat nomenat jutge de pau de Bescanó i va passar a ocupar un petit despatx situat a l'edifici de can Sambola (actualment són les dependències de l'Ajuntament), des del qual es va adonar que hi havia un hort tancat dins la finca que més o menys feia les mides d'un camp de futbol (si bé més petit), ja que ell era un gran aficionat. A causa d'aquesta afició pel futbol, se li va acudir, junt amb uns companys del poble, fundar el club de futbol de Bescanó. Primer es va començar a jugar a futbol en categories inferiors, però aviat el Bescanó ja va competir en la categoria regional.

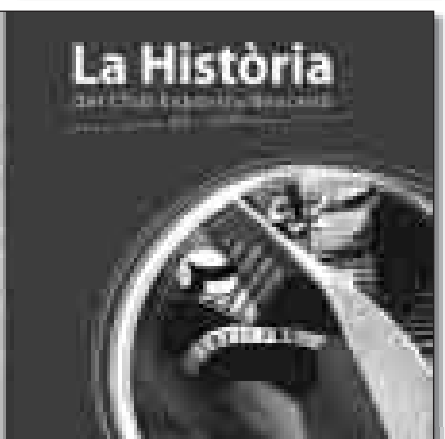
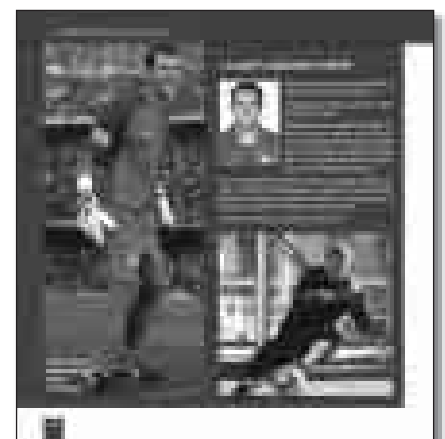
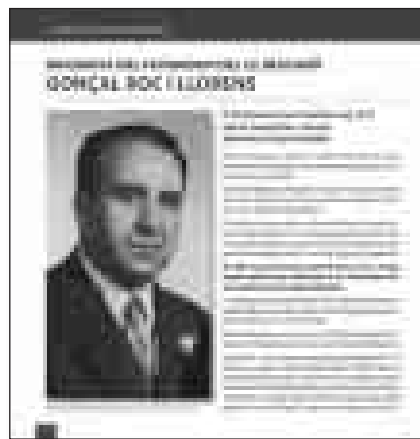
La història del Club Esportiu Bescanó 1931-2009 fa un repàs dels 78 anys

que fa que existeix el club. El llibre està dividit en sis capítols: «La fundació», «Els primers anys», «L'evolució del club (1954-1978)», «Cinquanta anys fent futbol», «La celebració del 75è aniversari» i, per acabar, un capítol dedicat a aquells jugadors que després de jugar amb el CE Bescanó han pujat a altres categories, com per exemple Albert Jorquera i Marc Crosas, que han jugat a primera divisió, i d'altres que ho han fet a segona i tercera divisió, com ara Pere Rigau, Viader, Enric Esteve i Josep Triadú, entre altres.

Un bon regal per Sant Jordi

Per presentar *La història del Club Esportiu Bescanó* es va escollir la Diada de Sant Jordi, el 23 d'abril. La cita, a les 8 del vespre, al camp de futbol, en un acte obert a tothom.

Durant la recerca que han dut a terme en Ramon Nogué i en Joan Ferrer han sorgit un munt d'històries, imatges i anècdotes. Aquest llibre ens ajuda a entendre una mica més com era el poble i com s'hi vivia fa més de 75 anys. *La història del Club Esportiu Bescanó 1931-2009* ens explica que el fet de crear un club esportiu va ajudar molt el jovent del poble, no només a practicar el seu esport favorit, sinó també a crear una cohesió social que ha perdurat al llarg dels anys.

Algunes planes del llibre dedicat al futbol. Fotos: Juglans Disseny i Comunicació.

Paisatges i cultura

Per l'Associació de Gent Gran de Bescanó

L'Associació de Gent Gran va complir el programa d'activitats, excursions, viatges de tres o quatre dies, tallers de manualitats i xerrades referents a la salut

Els de l'Associació de Gent Gran anem complint el programa d'excursions amb sortides a diferents paisatges com ara el Pirineu, amb una sortida a Vallter 2000, i la costa, amb una excursió que ens va dur a fer la ruta de l'arròs amb una passejada amb el trenet turístic de Pals inclosa.

En les visites més culturals, ens vam endinsar en el Museu Nacional de Catalunya i també a la Fundació Folch i Torres. A més, hem fet una excursió de quatre dies que teníem programada per a aquest 2010.

Des de l'octubre hem tornat a iniciar els tallers, les labors i les xerrades sobre salut. Cal destacar els tallers que hem fet durant les festes nadalenques, amb diferents ornaments de Nadal que es treballaven segons els desitjos dels participants.

LES DADES

Per Pilar Bayé

La immigració de Bescanó per sexes

A Bescanó el 25 de març érem 4.618 habitants, dels quals 286 eren immigrants. Si analitzem aquesta població, que en el quadre següent els distribuïm segons el país d'origen, trobem que les dones són més aventureres que els homes, ja que hi ha 158 dones contra 128 homes.

	Homes	Dones		Homes	Dones
Argentina	5	4	Marroc	29	33
Bèlgica	1		Mèxic	1	3
Bolívia		1	Països Baixos	5	2
Brasil	3	8	Perú	1	2
Bulgària	2		Polònia		1
Camerun	1	1	Portugal	5	4
Colòmbia	7	10	Regne Unit	7	4
Costa Rica	1		República Txeca	1	
Cuba	1	3	Romania	5	9
Dinamarca	1		Rússia		2
Equador	18	12	Suècia	1	1
Estats Units	1	1	Suïssa	1	
Filipines	1		Ucraïna		4
França	6	4	Uruguai	9	10
Gàmbia	1	2	Veneçuela	1	
Guinea Equatorial	1		Xile	1	1
Hondures	9	28	Total:	128	158
Índia	1		Total global: 286		
Itàlia	4	5			

Si aprofundim una mica més, trobarem que dins el nostre territori els estrangers estan distribuïts de la manera següent: **a Estanyol n'hi ha 23 (14 dones i 9 homes); a Montfullà, 10 (7 dones i 3 homes); a Vilanna, 56 (25 dones i 31 homes), i a Bescanó, 197 (113 dones i 84 homes).**

Un dia preciós per a la Fira de l'Embotit de Bescanó

Per Anna Càceres i Malagelada

Tot i que el temps no ens havia d'acompanyar gaire perquè tothom deia que plouria, al final va fer un bon dia i això va permetre que hi haguess més de 16.000 visitants

Tothom va poder triar i remenar en més d'un centenar de parades, de les quals unes 35 eren d'embotits i la resta, de mels, tes, ametlles garapinyades, anxoves, pans i un llarg etcètera.

Com és tradició, a la nostra fira la gent podia degustar botifarra de perol, botifarra dolça i greixons, tot fet per un gran nombre de voluntaris del poble que dies abans ja havien fet una llista de la carn que es necessitava per poder fer les degustacions.

Al matí vam rebre la visita del diputat de CiU al Parlament Felip Puig, que juntament amb l'alcalde i els regidors de l'Ajuntament va inaugurar la fira.

25 anys caminant per Bescanó

Per Andreu Batallé

La Marxa Popular de Bescanó compleix aquest any la seva 25a edició. Aquesta marxa va néixer l'any 1985 per iniciativa d'una regidoria de l'Ajuntament i ha tingut diferents organitzadors

L'any 1985, l'Ajuntament va voler donar a conèixer els espais del municipi, i ho va fer mitjançant una marxa popular. Durant molts anys es va fer càrrec de l'organització de la caminada l'Alba Bescanonina. Més tard, s'hi va afegir el GEB (Grup Excursionista Bescanoni), i va ser a partir de l'any 2003 que se'n van encarregar els actuals organitzadors, la Colla Excursionista de l'Isard.

En tots aquests 25 anys la marxa ha recorregut la major part dels camins i corriols dels quatre pobles que formen el nostre municipi (Bescanó, Estanyol, Montfullà i Vilanna), i durant els recorreguts els marxaïres han pogut conèixer esglésies i ermites, cases de pagès, i fins i tot han pogut beure en totes les fonts, i molta gent hi ha descobert boscos i paratges que desconeixien.

Al llarg de tots aquests anys s'ha disposat de la inestimable col·laboració de diferents patrocinadors com són ara SA Grober, Fruites Carbó, Callís, Representacions Bescanó i, des de fa molts anys, el Bar Restaurant El Bescanoni, als quals estem molts agraïts per la seva ajuda.

Aquest any, per celebrar-ho, la colla L'Isard farem el que millor sabem fer:

una nova edició de la marxa, però la novetat serà que enguany hem traçat dos recorreguts que ens duren pels quatre pobles que formen el municipi. La cita serà el dia 25 d'abril, a partir de 2/4 de 8 del matí, al parc de l'Ajuntament. Els marxaïres podran escollir

entre dos itineraris: un de 9,5 km i un altre de 18 km. A l'arribada hi haurà un bon esmorzar amb pa amb tomata i botifarres a la brasa, begudes i cafè, i d'obsequi entregarem una camiseta commemorativa del 25è aniversari.

Esperem que tingueu una bona marxa!

Imatge de la marxa de l'any 2008. Foto: Pere Magrià

Un cop muntades totes les parades, al parc de l'Ajuntament ja va començar la gran trobada de puntaïres, que aquest any n'ha aplegat unes 250, i tot seguit hi va haver animació infantil a càrrec de Jordi Tonetti. Feia goig veure tot el parc de l'Ajuntament ben ple de pares i mares participant amb els fills en aquest espectacle.

Tot seguit es va poder ballar sardanes amb l'audició que ens va oferir la cobla Cadaqués. També hi va haver una exposició de motos de la marca Harley-Davidson i de motos d'època i històriques, que ja és un clàssic de la fira, i tampoc no hi van faltar cotxes clàssics, esportius i els famosos Seat 600. Quan tocaven la una del migdia ja arribaven amb molta fressa els tractors per fer la seva trobada.

A la tarda, per acabar tots els actes de la fira, també es va poder veure la diada de castellers, amb els Marrecs de Salt i els Castellers de Figueres.

En aquesta edició del 2010, l'Associació de Comerços i Serveis de Bescanó també hi va participar amb un estand on s'hi podia trobar tota la informació relativa als comerços adherits i on es va fer un sorteig d'un viatge a Mallorca.

Imatges de les parades i de l'exposició de motos. Fotos: Ester Rubirola.

Cronologia d'El Teatre

Any 1945. L'empresa Grober inicia les obres d'un nou espai al carrer Major, aleshores *avenida del Generalísimo*. Aquest nou local, segons hem trobat, estava destinat «a la iniciación y desarrollo de de actividades culturales y recreativas». Es construeixen diferents sales, entre elles el teatre, que dona al carrer Major, un local que dona al carrer de Dalt i una pista esportiva.

Any 1946. S'inaugura oficialment el Teatre. El programa d'inauguració consisteix en una missa, la benedicció de l'edifici i un parlament a càrrec d'Enric Casademont, aleshores locutor de Radio España a Girona. Acompanyen l'acte actuacions de balls, sardanes i un concert a la pista esportiva.

Any 1957. Joan Viader presideix la societat Unión de Cultura y Recreo i lloga el saló d'espectacles a Pere Paraldell, que es reserva el dret d'utilitzar el local de la seva propietat per fer-hi onze festes a l'any. Aquest local es coneixeria com *la Sala d'en Pere*.

Any 1958. Neix una associació recreativa, l'Alba Bescanonina. Aquest nom s'escull en record d'una coral que va desaparèixer durant la Guerra Civil i que portava el mateix nom.

Any 1959. Entre les activitats programades al teatre hi trobem la projecció de pel·lícules sota el nom de Cine-Fòrum. Entre les catorze projeccions

d'aquell any destaquen *Eva al desnudo* i *Ana*. De la gestió del Cine-Fòrum s'encarrega en Carles Franquesa, i n'és admirador el periodista gironí Narcís-Jordi Aragó.

Any 1960. Primera cavalcada de Reis. Els impulsors són el doctor Latorre, Campasol, mossèn Prats i Carerras, entre altres. El delegat d'organització és en Trias. Les projeccions del Cine-Fòrum i la festa de Sant Cristòfol són altres de les activitats que organitza l'Alba.

Any 1961. Dins l'Alba es crea per primera vegada una secció d'excursionisme, que acaba sent un dels pilars de l'associació.

Del 1963 al 1970. L'Alba és el centre neuràlgic de la cultura, l'aprenentatge, l'esport i el lleure. En aquests moments, tant joves com adults troben activitats per fer al centre, des d'una *graciosa* al bar fins a una partida d'escacs, o participar en reunions i equips de futbol, bàsquet, hoquei, patinatge, campionats de ping-pong, etcètera. L'any 1964, l'Alba disposa del primer televisor, que es col·loca al fons d'una sala que dona al carrer Major. L'any 1965, entre els films projectats trobem la pel·lícula *Lo que el viento se llevó*. El bar era regentat per la senyora Anita (*L'Anita del cine*) i entre les seves especialitats tothom recorda els seus entrepans de calamars a la romana.

Del 1970 al 1980. L'any 1971 l'Alba es desvincula de l'empresa Grober i Joan Vivó deixa la presidència. Es crea l'Associació de Famílies (Delegación Nacional de la Familia) i el president és Lluís Comamala. Les colònies, les acampades i fins i tot la festa major són les diversions més destacables. L'Alba Bescanonina aglutina un munt de grups que no estan legalitzats com a associacions, i l'Alba els assessora legalment i ajuda en tot el que pot. L'edifici està molt deteriorat, i per aquest motiu l'any 1979 l'Ajuntament compra l'immoble amb la voluntat de fer-hi les restauracions pertinents.

Del 1980 al 2000. A partir de l'any 1980, a part de les activitats normals, que són moltes, s'hi afegeix una de més moderna. L'espai es converteix a vegades en una improvisada sala de *playbacks* que organitza en Nando Massaneda. Al teatre es representen obres com ara els Pastorets i les de final de curs de l'escola. Hi ha un canvi de junta i surten elegits Pere Tarrés, Joan Ciurana, Josep Masmiquel, Ferran Serrano i dos vocals més.

L'any 2000, fins a les obres de remodelació. L'any 2000 aproximadament desapareix definitivament l'associació Alba Bescanonina. Era una decisió inevitable, ja que la majoria de les activitats del poble ja disposaven de les seves pròpies associacions i hi havia massa diferències polítiques entre aquesta associació i el govern municipal.

L'Ajuntament segueix alguns anys una programació teatral on, a part dels grups locals com ara Traspunt Teatre, les obres de l'escola, els Pastorets, les corals infantils i la Coral Josep Ruhí, tenen cabuda altres artistes i grups professionals. El toc d'or teatral ve de la mà de Pep Cruz, Toni Albà, Godoy, Clara Segura, Teatre de Guerrilla o Bruno Oro. El Safareig de Salt, El Galliner o The Farrés Brothers, entre d'altres, també confien en les instal·lacions del municipi per donar el millor de si mateixos.

L'Ajuntament construeix la Sala Polivalent i tanca l'edifici del teatre per poder començar les obres de millora i remodelació.

27 de febrer de 2010. Després de tres anys d'obres, s'inaugura el nou teatre.

Les obres del teatre l'any 1965. Celebració de la festa major al pati del teatre. L'Anita del cine i el seu home, en Jaume Santiago. Moment de la inauguració d'El Teatre, any 2010.

Fonts: Article a «La Pilastra» de Lluís Comamala, maig 1999. Carta de Joan Vivó a Lluís Comamala. Aquest text s'ha pogut realitzar gràcies a l'ajuda i la memòria de molts bescanonins i bescanonines.

S'aixeca el teló del nou teatre

Per Rosa Torrijos

El Teatre és un edifici particular i històric, però, el més important, representa el centre cultural del municipi, i recuperar-lo era una gran aposta per la cohesió social. Un sostre que ha aplegat i pot seguir aplegant alhora aficionats i professionals. Lloc d'oci i de reunió. De música, teatre, jocs, espectacles i exhibicions. D'objectius a curt, mitjà i llarg termini. Un espai de somnis i realitats. Amunt el teló!

S'aixeca el teló, Bette Davis interpreta el paper de Margo a «Eva al desnudo».

S'aixeca el teló, apareixen un munt de cares somrients, nervioses i emocionades. Potser són els alumnes de l'escola CEIP Dr. Sobrequés en el seu festival de final de curs. O els avis i àvies de la companyia 65 PLUS-El Galliner, que, plens de joventut, representen personatges que sempre els hauria agradat ser.

Qui sap, potser s'aixeca el teló i aquestes cares pertanyen als centenars de persones que, assegudes a les butaques acabades d'estrenar, esperen ansioses l'inici d'un nou espectacle que els regalarà minuts de distracció i rialles, tan necessaris avui dia.

L'antic edifici el va construir l'empresa Grober entre els anys 1945 i 1946 i ràpidament va esdevenir un lloc d'oci, de reunió, un punt de nexa, d'història i, en definitiva, de vida.

La història d'El Teatre comença quan, a finals de la primera meitat del segle XX, l'empresa tèxtil Grober va manar construir un teatre i uns locals amb la finalitat que fossin un centre social per als treballadors de la seva fàbrica, situada a Besanó, en una parcel·la existent entre el carrer Major i el carrer de Dalt, a tocar del centre històric de la població.

Aquestes edificacions, però, tan sols ocupaven la meitat dels terrenys. La part no edificada estava destinada a pati i a pista esportiva. A més, hi existia també un habitatge per al porter.

La gestió del complex va pertànyer a

l'associació cultural Alba Bescanoni-na fins que la propietat va passar a mans de l'Ajuntament, ja a la segona meitat del segle XX. Als anys noranta del mateix segle, es va construir l'edifici de l'Hotel d'Entitats, tot ocupant el que abans era la façana del pati al carrer del Dalt. D'aquesta manera els dos edificis formen un conjunt cultural i lúdic singular al municipi.

El Teatre és un edifici emblemàtic que, víctima del pas del temps, del sistema constructiu i dels materials emprats en la seva època, va haver de fer front, en els darrers anys, a incabables obres de reparació. Per aquest motiu l'Ajuntament va decidir de deixar de fer-hi pedaços i de renovar completament l'immoble. Però no es podia plantejar la seva remodelació mentre no es pogués disposar d'un espai alternatiu per dur-hi a terme les activitats culturals.

L'any 2007 es van iniciar les obres amb

uns principis clars: calia conservar els elements que donessin testimoni de la història del teatre a Besanó i a la vegada resoldre una intervenció integral que produís com a resultat un espai capaç d'oferir tot tipus de representacions i amb solucions tècniques d'última generació.

Benvinguts a El Teatre de Besanó

Llums apagats, butaques noves de trinca, la veu *en off* ens dona la benvinguda i ens recorda que hem d'apagar els mòbils... S'aixeca el teló... Davant nostre l'escenari del nou teatre, engalanat amb el vestit d'estrena...

El dia 27 de febrer, a les 12 del migdia, l'alcalde Xavier Soy i el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras, entre altres autoritats i representants del món cultural gironí, van destapar la placa d'inauguració d'El Teatre. Acte seguit es van fer els parlaments oficials, una explicació del nou programa, una retrospectiva de les obres i l'explicació de les característiques tècniques del modern teatre, que van donar pas a la cantada de la Coral Josep Ruhí i a l'aperitiu especial, amb cava i entrepans de calamars a la romana a l'estil de *Anita del cine*, tot enmig d'una munió de gent que desitjava impacient poder assistir a la primera de les obres programades, *Entreplats*, de Traspunt Teatre.

Un espai amb una programació a mida

Aquest emplaçament nou i modern serà el lloc ideal per a la realització d'espectacles teatrals, però, a més, per la seva particularitat, també s'hi programaran concerts utilitzant aquest espai com a auditori.

El director d'El Teatre, Quim Marcé, ha apostat per una programació valenta, on hi tenen cabuda espectacles professionals destinats a

L'antiga màquina de projecció de cinema, Ossa 65. Foto: Ester Rubirola.

públic familiar i adult, però sense oblidar els espectacles *amateurs* i les manifestacions culturals locals. Al mateix temps ha programat concerts i audicions musicals destinades a públic juvenil, adult i familiar.

L'estrena va ser a càrrec de Traspunt Teatre, amb la seva peculiar i còmica obra *Entreplats*, que va omplir la sala en les dues sessions i que va deixar moltes persones sense butaca. Per aquest motiu s'ha programat una nova sessió, per al dia 23 de maig.

A l'estrena l'han seguit obres de renom com ara *Nelly Blue*, de la companyia T de Teatre; *Hotel Duclé Hotel*, de la companyia Hotel Cochambre, que va fer un repàs de l'obra del cantautor Joaquín Sabina, o *El dia més foll*, de Safareig-Ditirambe, amb una obra espectacularment treballada.

Entre els concerts cal destacar el dels joves Teràpia de Shock; l'aplaudit concert espectacle *El concert*, de Cor de Teatre, que va deixar el públic bocabatat; els reveladors Miquel Abras i Joan Masdéu, i la banda anglesa Canterbury Christ Church College, precedida per la Coral Preludi.

La programació teatral, però, segueix fins al mes de juny, amb espectacles infantils com ara *La Bella i la Bèstia*, de la Companyia Veus-Veus, i *El nen que riu*, de la companyia La Planeta, i els destinats a públic adult com per exemple *Top model*, amb Pep Cruz; *Product*, amb David Selvas sota la direcció de Julio Manrique; *Frank V*,

de Safareig-Ditirambe, i *El dia de l'espectador*, de 7 d'Latex.

En l'apartat musical de segur que ens sorprendrà el concert d'Albert Pla o el del grup de flamenc D'Callaós. Cris Juanico ens presentarà el seu nou disc, *Pedres que rallen*, i els alumnes de l'Aula de Música de Bescanó ens delectaran amb un concert. I la Coral Josep Ruhí convidarà altres corals, en un intercanvi primaveral.

A part de la programació, Marcé ens convida a una nova iniciativa, Amics d'El Teatre, que pretén fidelitzar l'espectador a través dels avantatges que ofereix ser-ne soci, com per exemple entrades gratuïtes o a preu reduït i invitacions a l'assaig de l'obra. «Aquesta iniciativa està funcionant molt bé; ara ja som més de 200 amics que ja hem pogut gaudir de reduccions en el preu i entrades gratuïtes en diverses ocasions.» Si voleu conèixer més detalls, podeu consultar la web www.teatrebescano.cat.

Un moment de la inauguració d'El Teatre i una escena de l'obra *Entreplats*, de Traspunt Teatre. Fotos: Ester Rubirola.

Balanç positiu en la política de joventut

Des de l'inici d'aquest mandat ens vam proposar revisar i estudiar les inquietuds dels més joves, conscients que, a part de disposar d'un bon espai i nou local de joventut, ens mancaven certes actuacions en un segment d'edat tan important com difícil, el comprès entre els 12 i 18 anys, ja que els majors de 18 anys tenen una capacitat suficient pel que fa a la mobilitat, la participació i la implicació al municipi.

Des de l'abril de l'any passat, disposem de les figures d'un tècnic de joventut i d'un dinamitzador juvenil (cada dimecres els podeu trobar al Local de Joventut La Torre, de 6 a 8 de la tarda), persones de referència a les quals els més joves han pogut dirigir les seves demandes i necessitats i amb qui han organitzat conjuntament tot un seguit d'activitats.

En aquest sentit, ha estat un any ple d'activitats variades, des d'acampades, excursions nocturnes, sessions de cinema, concursos esportius i sopars amb sessió de discjòqueis, fins a l'Estiu Actiu, que va incloure activitats tan diverses com ara tir amb arc, submarinisme, *paintball*, escalada, sortides a la platja, etcètera.

Des de l'Ajuntament volem continuar donant suport al grup de joves JO+B, que ben aviat disposarà d'un lloc web propi (www.jovesbescano.cat), tot i que ja es comuniquen a través de correus electrònics (jovesbescano@gmail.com) i el Facebook ([joves bescanó](https://www.facebook.com/jovesbescano)), escoltant totes les demandes que ens puguin anar fent i engrescant-los perquè aquest any 2010 segueixin en la mateixa línia i puguin organitzar un munt d'activitats més.

Àngel Simón i Caballero
Regidor de Joventut

Al setembre estrenem el nou institut SES

Per M. Teresa Prat Porcell Regidora d'Ensenyament

Aquest nou equipament resol les preocupacions dels pares i mares que veien marxar els seus fills i filles a pobles veïns a cursar l'ESO

Que Bescanó disposés d'un institut s'havia convertit per a mi en un repte personal. Aquesta actuació era des del punt de vista de molts pares i mares, l'AMiPA i l'equip directiu de l'escola, una demanda reiterada. Després de molts esforços, ara ja puc dir que al setembre la preocupació que els nostres joves marxin del poble en acabar l'escola quedarà resolta amb el nou Institut-SES de Bescanó, un centre que acollirà els joves que cursin els quatre anys acadèmics que dura l'ESO.

El 10 de setembre passat va venir el delegat territorial d'Educació a una assemblea extraordinària de l'AMiPA i ens va comunicar que el proper setembre tindríem el SES a Bescanó. Per aconseguir-ho, des de l'Ajuntament hem hagut de treballar molt, i ha estat un camí llarg i difícil. Primer vam haver de convèncer el Departament d'Educació, vam fer moltes reunions amb els responsables del departament tant a Girona com a Barcelona, però al final ho hem aconseguit.

Tenir un SES a Bescanó suposarà una millor qualitat de vida per a les famílies del nostre poble. Era una bestiesa que cada dia marxessin de Bescanó 180 joves, amb el cost econòmic que això representa; també pel problema del desarrelament del poble, ja que no és el mateix marxar amb 12 anys que amb 16.

Quan els resultats de les negociacions començaven a ser positius va sorgir el problema econòmic: el Departament ens va dir que en aquest moment no podia assumir la despesa que representava fer el SES a Bescanó. A l'Ajuntament vam decidir que pagaríem els mòduls prefabricats fins a un import de 300.000 euros, i així vam aconseguir tenir un SES a Bescanó.

Els primers anys el SES serà en mòduls prefabricats, ja que el Departament d'Educació en aquest moment no construeix cap escola nova si no hi ha prou alumnes per a totes les aules. Però continuarem treballant perquè

Terrenys on s'instal·laran els mòduls del SES La Miquela, amb la muntanya de fons.
Foto: Ester Rubirola.

en poc temps es comenci la construcció del nou edifici.

El mes de gener passat el Departament d'Educació ens va presentar l'equip directiu. Hem tingut la sort que un equip de professors molt qualificats ha volgut tirar endavant el projecte d'iniciar el SES a Bescanó. Són professors que coneixen els nostres joves: alguns d'ells estaven en l'equip directiu del Vallvera i, per tant, tenen experiència en la direcció d'un SES. Això ens garanteix tenir un bon centre, ja que el professorat és la base perquè aquest funcioni. El mes de febrer passat es van obrir les inscripcions per al nou SES i s'hi van matricular un total de 52 alumnes, un nombre de nois i noies ideal per treballar en dos grups. L'equip educatiu serà de 6 professors i a mesura que l'escola creixi aquest nombre s'incrementarà.

Des de l'Ajuntament ja tenim un equip per organitzar la instal·lació de les aules prefabricades, coordinat pels tècnics municipals, per la regidoria d'Ensenyament i per l'equip directiu alhora, tot sota la supervisió dels tècnics del Departament d'Educació. Ja tenim tot el projecte redactat, fins i tot tenim totes les aules ja encarre-

gades. El nou SES tindrà tres aules grans, tres despatxos o aules petites i lavabos. Si tenim en compte que sols seran dos cursos, es podran desdoblir els grups, i això farà que es treballi molt millor i s'obtinguin més bons resultats. El nou centre també tindrà un pati, amb una font, i una pista amb cistelles de bàsquet i porteries de futbol.

També el mes de gener passat des de l'Ajuntament vam fer un seguit de consultes per escollir el nom del nou SES, que es dirà La Miquela, per la proximitat de la muntanya que porta aquest nom.

Actualment a Bescanó tenim molt bona oferta educativa: tenim dues llars d'infants, en les quals assegurem plaça per a tots els nens que viuen a Bescanó; tenim una escola de primària de bona qualitat i amb un bon ventall de serveis, i a partir del setembre també tindrem el SES. Si, és cert, a l'escola alguns grups són de tres línies i, si això es manté, serà necessària la construcció d'una segona escola. Des de la regidoria ja fa temps que hi estem treballant, perquè tenir una bona qualitat educativa és un bon futur per al nostre poble.

Convergència i Unió per Bescanó

2010, un any complicat

Abans de finalitzar l'any vàrem aprovar el pressupost per a aquest any 2010. No cal dir que entrem en un any complicat en la mateixa mesura o pitjor que l'any anterior.

Els ajuntaments no tenen una tasca fàcil a l'hora de fer quadrar els pressupostos, i el nostre no n'és una excepció. La incertesa de l'activitat econòmica futura i la situació de crisi general, conjuntament amb la congelació dels impostos i taxes, com no podria ser d'una altra manera, ens ha obligat a realitzar un pressupost molt prudent i rigorós i, per què no dir-ho, a ajustar-nos el cinturó en totes aquelles despeses que no afecten despeses socials i bàsiques per al poble.

Hem continuat prioritant la partida de Serveis Socials per atendre totes aquelles necessitats que des de l'àrea de Serveis Socials se'ns puguin demanar, posant una important atenció a la gent gran i a totes les activitats que es vulguin realitzar des del Casal d'Avis.

Hem garantit que totes les entitats i associacions del poble gaudeixin de les mateixes aportacions i del mateix suport que l'any passat per continuar desenvolupant totes les activitats que siguin possibles i mantenir el poble viu.

Un any més, donarem suport al teixit empresarial i al comerç del poble, i seguim treballant amb el transport metropolità, l'ATM, per

dotar de més avantatges les persones amb targetes especials gratuïtes o subvencionades per diferents franges d'edat.

Així doncs, amb aquest pressupost, d'un import total de 3.912.100 €, en la línia dels últims anys, hem intentat prioritzar tots aquells serveis socials que la situació actual requereix, vetllant per continuar dotant el poble de tots aquells equipaments que siguin necessaris, com ara l'institut o la nova escola, entenen que són uns anys difícils per a tothom i que per a l'Ajuntament no és una excepció.

Àngel Simón i Caballero
Regidor d'Hisenda

Entesa per Bescanó

El valor de viure en un poble

Bescanó és un municipi molt extens en territori i poc dens en població. Format pels pobles de Bescanó, Estanyol, Montfullà i Vilanna, tots tenim la sort de viure prop de camps, boscos, riu i rieres, camins i corriols... Tots vivim envoltats de natura. Aquest és el valor més gran del nostre municipi i per això molts de nosaltres l'hem escollit per viure-hi.

Sabem que Bescanó és un poble que gaudeix de serveis, més o menys usats, com ara el pavelló i la pista esportiva, la sala polivalent, la piscina i el camp de futbol, un gran teatre, pistes de tennis municipals... Però no oblidem que el valor més gran de viure en un poble és viure amb la natura, envoltats de camins on passejar ara a la primavera, sentint les olors de l'herba tendra o la terra mollta per la pluja. De tot això no en podríem gaudir si no fos pel treball dels pagesos dels nostres pobles, que, a més de conrear els seus camps, s'ocupen de mantenir els camins, corriols, marges i recs nets. Atorguem prou valor a tot aquest patrimoni que tenim, la conservació del

qual és fruit del treball d'uns pocs veïns? Hi ha prou ajuts per mantenir i fomentar la pagesia? Les nostres administracions públiques es preocupen prou de conservar aquest entorn?

El mes de març passat la intensa nevada va malmetre arbres i boscos. Se n'ha parlat molt, del risc d'incendi que hi haurà aquest estiu als boscos, i s'ha parlat molt d'uns ajuts que seran escassos i arribaran tard. Els boscos, igual que els camps, tenen propietaris, però tots gaudim del valor afegit que donen a les nostres vides. Hi ha prou ajuts per mantenir els boscos vius i protegits del foc?

Aquestes situacions adverses, com ara la recent nevada, posen de manifest que una altra riquesa dels pobles és el voluntariat. Voluntaris de protecció civil, la brigada municipal, veïns i veïnes, tots hem col·laborat per resoldre situacions difícils. Igualment, hi ha el voluntariat que col·labora en l'organització d'actes i festes als nostres pobles, i a tots ells també cal agrair-los la seva tasca. I, de la mateixa manera, hi ha un voluntariat ben divers, que pot-

ser no reconeixem prou i que ajuda a cuidar la natura que tots gaudim. Són els pescadors que netegen les vores del riu, els pagesos i propietaris de camps i boscos que mantenen els camins, els caçadors que ajuden a netejar els boscos, i tants d'altres. A tots ells adreçem el nostre reconeixement.

Aquest entorn natural dels nostres pobles i la proximitat a Girona donen conjuntament un valor addicional als nostres pobles. Però el que és un valor també suposa una amenaça. Us imagineu tot el pla de Bescanó construït? O tot el pla de Montfullà edificat com una extensió més de Salt? Això és el que s'està decidint al nostre municipi mitjançant la tramitació del nou Pla d'Ordenació Urbanística Municipal.

Hem de preservar els vertaders valors dels nostres pobles: la gent i el territori. Per això, hem de començar a valorar el que ara encara tenim i saber prendre mesures per conservar-ho per a les generacions futures.

Anna Garriga
Entesa per Bescanó

LA LLAR D'INFANTS BESCANÓ NINS

Mirant la neu

La primavera ja despunta, tot i que unes setmanes enrere semblava que de primavera res de res, perquè al pati semblava que fessin la festa de l'escuma. Nosaltres estàvem enganxats al vidre per no perdre'ns l'espectacle i les senyoretetes també. Nevava!

La primavera ja despunta, tot i que unes setmanes enrere semblava que de primavera res de res, perquè al pati semblava que fessin la festa de l'escuma. Nosaltres estàvem enganxats al vidre per no perdre'ns l'espectacle i les senyoretetes també. Nevava!

Quan tocava que nevés, per Nadal, no ho va fer, però tot i així, de diversió, un piló!

Vàrem sortir amb la corda i el tió ens

vàrem trobar, que havia baixat de la muntanya i ens esperava als camps de la vora de la llar. Com que tenia tanta fred, ens el vàrem emportar, amb una manta el vàrem tapar i li vàrem donar menjar. I de content que estava, moltes coses ens va cagar!

Els patges també van venir, perquè les cartes havien de recollir. Cançons els vàrem cantar i el vers de Nadal els vam recitar!

Els nostres pares i mares, un vespre van marxar. De festa i a ballar? Nooo!, a treballar... La llar van decorar i molt maca va quedar; quan dilluns vàrem arribar, la boca oberta ens va quedar! Oooh!

Al febrer en Carnestoltes ens convidà a fer tabola: «Que no pari la disbauxa, el sarau i la xerinxola.» «Com i quan vindrà en Carnestoltes?», ens preguntàvem cada dia, i en Carnestoltes no venia... Però aquest any sí que en va fer via: en moto va arribar. La Rosa el va

Per l'equip del centre

La Rosa i el senyor Carnestoltes arribant amb moto.

acompanyar, perquè al carrer se'l va trobar, que cap a la llar venia per portar-nos alegria. Nosaltres, per correspondre'l, un mercat vàrem muntar, de disfresses és clar. De tot ens vàrem posar, fins que en Carnestoltes va marxar. A Palamós se'n va anar i una promesa ens va fer: «L'any que ve tornaré!»

LA LLAR D'INFANTS EL CARRILET

Muuu!, ens hem convertit en vaques!

Per les educadores del centre

En el segon trimestre la llar d'infants es va omplir d'emocions i vam deixar enrere els plors de les adaptacions per treballar les diferents activitats relacionades amb les festes i els costums de casa nostra

Per a tots els nens i nenes va ser una sorpresa l'arribada del tió a l'escola. Després d'uns dies de donar-li menjar, ens va cagar un regal per a cadascú. Aquest mateix dia, vàrem celebrar la festa de Nadal a la Sala Polivalent amb tots els pares i mares, juntament amb l'altra llar del poble.

Però la celebració del Nadal no es va acabar aquí, ja que un divendres al vespre vam convidar els pares a l'escola per fer un fanalet per als seus fills i filles. Aquest taller va tenir molta acceptació i hi van participar molts pares i mares. Des d'aquí, moltes gràcies a tots per haver compartit amb nosaltres una bona estona i felicitats pels fanals que van fer.

Però les festes no es van acabar amb el Nadal. Al mes de febrer va arribar a l'escola el Sr. Carnestoltes, amb moltes ganes de gresca. Durant tot el mes, les educadores van proporcionar a la mainada tot tipus de complementos i peces de roba perquè els nens juguessin i es disfressessin d'una

Disfressats de vaca tot esperant el senyor Carnestoltes.

manera totalment lliure. I, com a sorpresa per a tots, els nens i nenes, juntament amb les educadores, van fer unes disfresses de vaques molt divertides que van agradar molt. La veritat és que feia goig de veure'ls!

Ara ja hem entrat en el que seria la recta final d'aquest primer any a la llar d'infants. Ens esperen activitats com ara: safates d'experimentació, joc heurístic, textures, fruites, xocolaaaata... mmm! I la sorpresa que vam preparar per al dia de la mona ja us l'explicarem en la pròxima edició...

Fruita i verdura fresca del poble, una excursió al Camp Nou i l'esperat institut

La notícia del nou institut de Bescanó ha estat molt ben rebuda pels pares i mares de l'escola. A més, l'AMiPA ha aconseguit que a la taula del menjador els alumnes puguin gaudir de fruita, verdura i carn fresca del poble

Assemblea extraordinària sobre l'institut

El dia 10 de desembre l'AMiPA va convocar una assemblea extraordinària per tractar sobre el tema de l'institut de secundària a Bescanó. Hi estaven convidats el director dels Serveis Territorials d'Educació, l'alcalde de Bescanó i la regidora d'Ensenyament de l'Ajuntament.

Van assistir a la reunió unes 150 persones, tot un èxit si ho comparem amb les altres convocatòries d'assemblees. Així, va quedar palès l'interès dels pares i mares per aquest tema.

El director dels Serveis Territorials d'Educació ens va confirmar que el curs vinent s'iniciarà l'ESO a Bescanó, en unes instal·lacions amb aules prefabricades. Ens va informar que el que s'implantaria no seria un institut, sinó el que s'anomena SES (secció d'educació secundària), que cobreix els cursos de 1r a 4t d'ESO.

Menjador

A l'estiu l'AMiPA va tenir converses amb diversos proveïdors del poble perquè puguin proporcionar alguns dels aliments bàsics al menjador del col·legi. L'acord al qual vam arribar

amb tots ells fa que aquest curs la majoria de la verdura, fruita i carn que mengen els nostres fills sigui de proveïdors de Bescanó.

Sortida al Camp Nou

L'AMiPA va organitzar una sortida el dia 7 de març per visitar el Camp Nou. Hi van anar 96 persones. Vam fer el Tour Camp Nou, que consisteix a visitar tots els racons de l'estadi (vestidors, terreny de joc, cabines de premsa, llotja presidencial...). Al museu hi vam poder veure les 6 copes que el Barça havia guanyat la temporada anterior.

Pares, mares i alumnes, concentrats a la plaça de les Nacions per marxar cap a Barcelona a veure el Camp Nou. Foto: AMiPA.

LA BIBLIOJOC

...i ben aviat, jocs a l'aire lliure!

Entreteniment i aprenentatge, aquests són els reptes que ens vam plantejar a la Bibliojoocs quan vam començar aquest curs. I ho hem aconseguit: els nens gaudeixen a la Bibliojoocs i, a més, aquest segon semestre hem tingut noves inscripcions

L'hivern ja ha passat i la Bibliojoocs s'ha anat omplint de colors, que són els que han anat deixant els infants tot decorant l'espai que els envolta. Espai que, durant les passades festes de Nadal, va tenir com a eix principal un arbre gegant farcit de motius nadalencs pintats pels nens i nenes.

Mes rere mes, hem anat ensenyant i practicant el reciclatge i els sentits humans, ens hem disfressat per carnestoltes i ens hem submergit en el món marí. Després de fred, neu i

Per les monitores
vent, hem entrat a la primavera, que ens porta el bon temps, i ja podem sortir cada setmana al parc. Traslladem per una estona la Bibliojoocs a l'aire lliure, on juguem amb la pilota i jocs diversos que ajuden a conèixer l'entorn als nens. Tenim pensat fer-ho un cop per setmana, però si ens agrada potser ho farem algun dia més. També ens estem endinsant en el món dels contes, i alguns divendres tenim previst anar a escoltar contes. A més, hem celebrat junts el dia de Sant Jordi amb un especial de poesia que ha organitzat la Biblioteca.

Com a novetat, aquest semestre tenim una nova incorporació: l'Anna Maria, una educadora infantil que ens ajudarà cada tarda. Segur que ens ho passarem molt i molt bé tots plegats...

Verdet, la nova mascota de l'escola que ens ajuda a ser més sostenibles

A l'escola ens vam plantejar com a projecte sensibilitzar els nens i nenes en la sostenibilitat, i ens va semblar que el fet de tenir una mascota ens hi ajudaria

Amb la finalitat de motivar els nens i nenes, vam fer un concurs per escollir la mascota verda de l'escola. Calia inventar una mascota mitjançant un logo, una icona o un personatge que representés l'escola sostenible, reduint el consum d'aigua, paper, llum, etcètera. Un cop escollida la mascota la vam penjar a diferents espais del centre, lavabos, passadissos i classes. Aquesta mascota ens ajudarà a ser més conscients sobre el medi ambient.

La guanyadora va ser la Clàudia Bustins, de P4 A, i les dues finalistes, la Cèlia Chávez, de 5è B, i la Diana Quintana, de 4t B.

Un cop editada i pintada l'hem anomenada Verdet.

Tallers a infantil, la setmana de les 3R

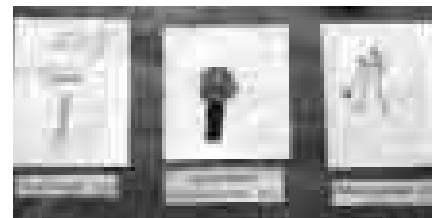
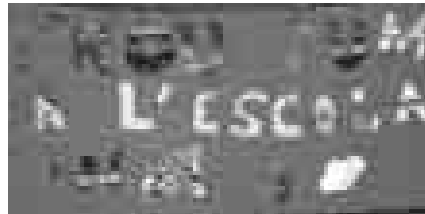
Al mes de gener vam fer la setmana de les 3R, en què els nens i nenes d'educació infantil van participar en diferents tallers referents a la sostenibilitat.

A partir de la mascota de l'escola, en Verdet, vam iniciar tot aquest projecte. En Verdet ens demanava ajuda per solucionar el problema de salut que té la Terra. Entre tots vam proposar diferents accions per recuperar la salut del nostre planeta.

Vam barrejar els nens i nenes dels diferents nivells d'educació infantil i els vam agrupar en 9 grups. D'aquesta manera, aprofitant les dues mestres de suport, vam obtenir grups més petits i totalment heterogenis.

Tots els nostres tallers estaven relacionats amb la sostenibilitat i cada un d'ells treballava un aspecte concret.

- Fer recollida selectiva, utilitzant els contenidors.
- Reduir l'ús de les bosses de plàstic, sobretot a l'hora d'anar a comprar.
- Tenir cura dels mars i dels rius.
- Reduir els embolcalls innecessaris i buscar altres recursos per portar

Alguns dels eslògans que van fer els alumnes d'educació infantil. Els finalistes del concurs de la nova mascota i en Verdet un cop editat. Nens i nenes fent els tallers de sostenibilitat.

l'esmorzar o el berenar (*tupper*).

- Estalviar energia i conèixer les energies alternatives (plaques solars).
- Estalviar aigua.
- Fer compostatge.
- Reutilitzar material.
- Mobilitat sostenible.

Es tractava d'un treball de sensibilització, de prendre consciència dels problemes mediambientals i de com petits canvis que estan al nostre abast són molt significatius.

Amb la finalitat que tot aquest treball agafés més força i de poder-lo fer extensible a més públic, i considerant que l'ús de les noves tecnologies formen part també del nostre currículum, vam elaborar, amb l'ajuda del nostre coordinador informàtic, un muntatge audiovisual, convertint alguns dels nostres alumnes en actors d'un reportatge.

Es tractava de posar en escena tots aquells aspectes que ja havíem treballat prèviament, i descobrir i endinsar-nos en aquest món màgic de la comunicació audiovisual.

Ha estat una experiència enriquidora en molts aspectes i estem gratament sorpresos per la resposta positiva i activa que hem obtingut dels nostres alumnes.

Us deixem amb alguns dels eslògans que van fer els nostres alumnes i que us poden servir a casa:

«Cada cosa al seu contenidor, i el riu i la platja estaran millor», «Gota a gota s'esgota tanca», «Amb coses velles, coses noves», «Cada deixalla al seu contenidor», «No m'emboliquis, posa'm en un *tupper*», «Amb restes de menjar, compost sortirà», «Prou fum, a l'escola en bici o a peu», «Menys plàstic, a comparar amb carro o cabàs» i «El sol no s'acaba mai i no contamina l'espai».

Mar i muntanya

24 de gener. IX Costa Brava. Palamós-Sant Feliu de Guíxols

Aquesta sortida a la Costa Brava, que ja va sent tradicional, la iniciarem aquest any a Palamós, lloc on l'autocar a punta de clar ens va deixar. Teníem un llarg camí per arribar a Sant Feliu de Guíxols, i el primer tram fou el llarg passeig marítim des de Palamós i Calonge fins a arribar a Torre Valentina. Després passarem pel cap i la platja de Roques Blanques, Cap Roig i cala Roca del Paller, entre altres llocs. Un paisatge marítim realment fascinant tot i les urbanitzacions que l'envolten.

Els pins, les roques, la sorra de les cales i el mar sempre a la nostra esquerra eren omnipresents al llarg del recorregut fins al Cavall Bernat, on comença la gran Platja d'Aro que s'acaba just al Port d'Aro. Immediatament la costa es torna novament brava al trepitjar la Conca i seguint pel magnífic camí de ronda de s'Agaró fins a la platja de Sant Pol. És a partir d'aquí que es ressegueixen els punts més feréstecs d'aquest tram de costa, amb contínues pujades i baixades fins a arribar a Sant Feliu de Guíxols.

6 de febrer. Alta Garrotxa. Sadernes, el Ferran, Talaixà i Sant Aniol

A l'Alta Garrotxa sempre val la pena tornar-hi, i més quan es disposa d'un excel·lent guia que estima i coneix aquesta comarca com és en Josep de Quart. El fred que a primera hora del matí feia a Sadernes no fou obstacle per començar a caminar cap al pont d'en Valentí i la pujada al grau Saditorra. Val a dir que el fred ens desaparegué fent la grimpada i superant un mal pas ajudats per una corda. Ben aviat arribarem a un dels cims més emblemàtics d'aquesta comarca, el Ferran, de 983 m. De fet, te'l miris per on te'l miris, és una cresta impressionant i que en bona mesura et mostra el paisatge més típic de l'Alta Garrotxa.

Des d'aquest cim la baixada es precipita fins a Talaixà, poblet aïllat on tan sols és possible arribar-hi a peu. Les cròniques daten el nucli de Talaixà per allà al segle IX, i la primera referència escrita trobada és de cap a l'any 872, que fou una època d'esplendor i en què a la zona habitaven fins a 130 persones. Talaixà fou un punt estratègic en el control del contraban, per la seva

La Colla Isard al castell de Farners.

proximitat amb la frontera francesa. Allà dinarem per tot seguit continuar baixant fins a Sant Aniol i, seguint el bucòlic camí de la riera, arribar novament a Sadernes.

21 de febrer. L'Albera des de Portbou

Aquesta sortida des de la població de Portbou té la particularitat d'iniciar-se just on els Pirineus neixen o moren per submergir-se al mar. El camí s'inicia just a la mateixa platja resseguint una bona part del litoral en direcció a França i pujant una bona colla de metres fins a arribar a l'antiga i abandonada duana. D'aquí continuarem la pujada fins al pic culminant de la zona, el castell de Querroig, punt dominant a 670 m. Baixarem per l'altre costat fins trobar la pista que puja a Pla de Ras i seguint la que passa pel costat del dipòsit fins a trobar el camí

Per Pere Magrià
Colla Excursionista Isards

que ve de la Jonquera (coll de Tarabaus). Arribarem per fi a la font de Tarabaus, lloc magnífic per reposar una estona i gaudir del Querroig. Allà dinarem i, un cop alimentats, vam seguir novament fins a arribar al poble de Portbou.

7 de març. Castell de Farners i Argimon

Començarem a caminar al parc de Sant Salvador de Santa Coloma de Farners seguint un camí ben senyalitzat amb marques blanques i anomenat "trencacames". Al cap d'una hora vam arribar a l'ermita de Nostra Senyora de Farners, part de la qual conserva la construcció romànica del segle XII. Des d'aquest lloc ja s'observa el castell de Farners. Aquí esmorzàrem i pujàrem a les diverses torres que envolten el ben restaurat monument per tot seguit fer la grimpada fins al turó dels Vents, lloc des del qual es gaudeix d'una magnífica vista del castell i l'entorn.

El camí ens portà en un parell d'hores al santuari d'Argimon, lloc ubicat al municipi de Riudarenes, al veïnat de l'Esparra. S'ha de fer esment dels Antics Amics d'Argimon, que després de tants anys de dedicació a la restauració del santuari l'han deixat en un estat impecable i digne d'ésser visitat. En aquest indret dinarem i gaudirem dels vins a què els amics de l'Empordà ens tenen acostumats darrerament i que aquí els agraiem per escrit.

Imatge dels marxaires amb el Mediterrani de fons. Fotos: Pere Magrià.

Can Genís, una masia del segle XIX

Per Eva Batlle i Serarols

Can Genís és una masia aïllada de dos pisos situada molt a prop dels masos de can Barraca i can Tarradell. Antigament, la masia constava únicament de la vivenda juntament amb les quadres, però amb el pas dels anys s'hi han anat fent diferents ampliacions i modificacions. Els anys 1987 i 1988 es va fer el pis de dalt, que és el que actualment s'utilitza com a vivenda

Tradicció i costums podrien ser algunes de les paraules que defineixen més bé l'entorn de can Genís. Un entorn natural on les terres i el bestiar han tingut sempre el seu especial protagonisme.

Des de la construcció del mas, can Genís sempre ha estat propietat i vivenda de la família Rosell, dedicada principalment a les feines del camp i del bestiar. Al llarg dels anys, per la masia hi han passat cinc generacions, tot i que actualment només hi viuen la Paquita i el seu fill, Josep, juntament amb la seva jove i el seu nét.

Història familiar

La història de la família ens porta a situar-nos quan en Joan Rosell, fill de la casa, coneix la Paquita, filla de pagesos de Santa Coloma. Quan l'any 1948 es casen i la Paquita va a viure a can Genís, a la masia encara hi viuen tres germans solters. Amb el pas dels anys els germans es van casant i van deixant el mas.

Temps després, en Joan i la Paquita tenen un noi i una noia. El fill, en Josep, decideix continuar la tradició del negoci familiar.

Des que són ben petits, en Joan vol que els seus fills rebin una bona educació, i és per això que, després de fer alguns cursos a l'escola de Vilanna i l'EGB al col·legi de Bescanó, als 13 o 14 anys en Josep va a estudiar «comerç» a Anglès. Allà pot aprofundir les matemàtiques i aprendre a fer servir la màquina d'escriure. Mesos després de començar, però, ho ha de deixar per la mort de la seva àvia. És a partir d'aquell moment que en Josep es dedica completament a les feines del mas, que ja compartia amb el seu pare.

El 30 de juny de 1975, en Josep coneix la Montserrat, filla de pagesos d'Esponellà. Quatre anys després es casen i es queden a viure a can Genís. Quan la feina de mestra li ho permet, la Montserrat també participa en les diferents activitats i feines que requereix la masia. I tot i que el seu únic fill no vol continuar amb el negoci, és molt normal que veieu la família cuidant els animals i l'hort per a consum propi que encara mantenen.

Dades històriques

- L'any 1961 arriba la bomba d'aigua a can Genís.
- L'any 1998 es fa una trobada de la família Rosell a la mateixa masia. Es va aconseguir reunir 38 persones.
- Anteriorment, la masia rebia el nom de can Cueta.
- La família no recorda d'on procedeix el nom de can Genís. Possiblement era el nom o el cognom d'algun familiar.
- A la masia, encara es conserva el forn de pa original.

> El matrimoni Pujol-Cervià van néixer a Banyoles i a Salt, i es van instal·lar a can Nic de Montfullà ara fa uns divuit anys aproximadament. **Els agrada molt viure a pagès: consideren que és l'entorn ideal per poder compondre i pujar el seu fill de tres anys, en Jan.**

> Cervià és la segona de quatre germanes que de ben petites ja es van formar musicalment, **tot i que recorda haver fugit d'una classe de música perquè se li feia pesada.** Va acabar tota la instrucció de piano, però va deixar aparcada la vida musical fins que va acabar la carrera de filologia catalana. Als 24 anys va reprendre els estudis, però aquesta vegada ho va fer especialitzant-se en cant.

> Pujol, en canvi, va tardar força més a entrar en aquest món. **No va ser fins als divuit anys, quan el seu germà, que era baixista, va marxar a fer la mili i va deixar el baix elèctric a casa, que es va començar a aficionar a la música.** Va estudiar al Taller de Músics de Barcelona durant cinc anys i fa molt temps que toca com a professional en diferents formacions i ha dut a terme moltes col·laboracions, com ara l'espectacle Chicago de Coco Comín.

> **L'any 2008 van donar forma a un espectacle de petit format titulat Capsa de curculles, que han portat a diferents escenaris, i el 2009 van decidir que aquest espectacle s'havia de convertir també en un conte musicat.** L'octubre del 2009, van treure al mercat un llibre CD que conté les cançons de l'espectacle, un conte il·lustrat per ells mateixos i una guia d'activitats amb partitures.

> **A banda d'aquest projecte tenen un altre espectacle, Bestiari poètic, un recull de poesies d'autors catalans que han musicat.** A més, fa molts anys que tenen una formació de jazz en comú, Havana Quartet.

> Ens expliquen que de moment no han trobat l'ocasió de fer vida social al municipi, però que segur que quan el seu fill vagi a escola tot canviarà, perquè la mainada et porta a involucrar-te en diferents activitats i associacions.

La «Capsa de curculles», un tresor musical

Per Rosa Torrijos

«Capsa de curculles» és el darrer treball de Tati Cervià i Toni Pujol, una parella de músics de Montfullà que fa dècades que es dediquen a la recerca de repertori musical i a difondre'l en diversos formats i destinat a diferents edats

–**Què és Capsa de curculles?**

–És un espectacle musical per a famílies amb nens fins a set anys.

–**Però també és un conte, no?**

–Sí, és un llibre CD. En aquest conte alternem la narració, cançons, instruments i sons a partir de cocos, curculles, cloves, esquelles...

–**Com va néixer Capsa de curculles?**

–Estàvem preparant un espectacle que es diu *El viatge del senyor Nagata* i vaig parlar amb un distribuïdor, i ens va dir que no podia distribuir-lo, que si de cas necessitava un conte musicat per a nens de més de tres anys, i li vaig dir que també en tenia un. De fet no tenia res, només un títol, *Capsa de curculles*.

–**L'ambientació i el tipus de teatre és d'estil japonès, per què?**

–Ens agrada molt la cultura i la literatura nipones, i vam pensar que en comptes de ser personatges d'aquí podia ser una història japonesa. I així va néixer la Sakura i la iaia Yoshi. A més, el teatre és un *kamishibai*, que és un teatre japonès petit on hi ha unes làmines amb dibuixos que es van canviant a mesura que transcorre la història.

–**Expliqueu-nos una mica les aventures de la Sakura.**

–La Sakura és una nena que viu prop del mar. La mestra encarrega als alumnes que portin a l'escola un instrument que tinguin a casa. La Sakura, com que no troba res ni a casa seva ni a casa de l'àvia, decideix passejar per la platja. Allí descobreix objectes que les onades han deixat a la vora del mar i els va posant en una capsa com si fossin un tresor. Més endavant, amb l'ajuda de l'àvia, veu que tots aquells objectes poden fer sons i que es poden convertir en instruments.

–**Sempre hi ha un personatge dolent... Qui és?**

–Una carpa, un peix lladregot que apareix màgicament durant la nit i que prova de robar-li la capsa de curculles i els tresors que ha trobat a prop de la platja.

–**Un cop dalt de l'escenari, com executeu l'actuació?**

–[Tati] Jo m'encarrego de narrar, cantar i fer sonar els cocos, les curculles, els sonalls i la resta d'objectes, i d'anar canviant les diferents escenes (dibuixos) del teatre japonès perquè els nens i les nenes puguin anar seguint el fil de la història.

–[Toni] Mentrestant jo toco els instruments, com ara el baix, el contrabaix, la bateria de llaunes...

–**Les il·lustracions, qui les ha fet? I les composicions i les lletres de les cançons?**

–[Tati] Jo m'he encarregat de les il·lustracions, tant del llibre CD com del teatre. Les composicions van a mitges. Normalment ens compenem molt bé, ja fa molts anys

La Sakura i el seu gos, en Perrins, descobrint les curculles a la platja.
Dibuix: Tati Cervià

que treballem junts i surten molt espontàniament.

–[Tati] Les lletres són meves, en Toni no n'ha volgut fer cap aquesta vegada [riuen].

–**En el llibre CD, a més, hi ha una guia d'activitats i les partitures de les cançons.**

–Sí, així els pares també hi poden participar i ensenyar els nens a seguir les lletres o bé a interpretar les composicions.

–**Ja heu fet actuacions. Quina resposta heu obtingut?**

–Sí, hem actuat en diferents biblioteques i centres cívics i ha agradat molt, tant als nens i nenes com als pares.

–**On podem trobar aquest llibre CD?**

–A Bescanó, a la Llibreria FF; si no, per internet a: www.myspace.com/capsadecurculles.

–**Teniu un altre espectacle de gran format on combineu poesia i música.**

–Sí, *Bestiari poètic*. És un espectacle que fem amb la nostra formació, Havana Quartet. Es tracta de poesies sobre animals d'autors catalans com ara Pere Quart i Joana Raspall.

–**Quin tipus de música acompanya aquestes poesies?**

–[Toni] Hi ha una mica de tot: *blues*, valset, *reggae*, *swing*, *bossa nova*, balada, txa-txa-txà... Ho toquem en directe amb el piano, la bateria, la Tati a la veu i jo al contrabaix.

–**Com va sorgir la idea?**

–[Tati] *Bestiari* va començar perquè feia classes de cant a nens que tenien problemes de parla. Fèiem cant però

basat molt en l'expressió. I em vaig trobar que ja estava una mica cansada de les cançons que utilitzàvem a les classes. Llavors, vaig agafar poesies i les hi feia recitar primer i després cantar, i quan me'n vaig adonar ja tenia setze cançons. Les vaig posar en comú amb el grup i entre tots vam fer els arranjaments i vam gravar el disc amb alguns músics col·laboradors, i els mateixos alumnes també van cantar.

–**I també el podem tobar en CD...**

–Sí, tot i que ens en queden pocs, perquè s'han venut molt bé. De mil còpies que vam fer, ens en queden vint!

–**A banda d'aquests espectacles, teniu una formació de jazz, Havana Quartet...**

–Havana Quartet la vam formar l'any 1992 i està integrada per Isabel Membrilla (piano), César Martínez (bateria) i nosaltres dos, en Toni (contrabaix) i la Tati (veu).

–**És un grup veterà. Heu fet moltes actuacions?**

–Uf, sí, hem estat en molts festivals de jazz, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol.

–**I a Bescanó heu actuat mai?**

–Per la festa major, al principi d'instalar les *carpes*, vam tocar amb Havana Quartet, i una vegada també vam tocar en contra de la línia d'alta tensió (MAT).

–**Teniu un fill. Creieu que seguirà les vostres passes?**

–Ui, no ho sabem, però és fàcil, perquè sempre està envoltat de músics i instruments, però de moment no hem pressionat gaire en el tema musical perquè és petit.

Una parella molt musical

> **Tati Cervià** va néixer a Salt l'any 1967 i es va traslladar a can Nic de Montfullà l'any 1992. Li agrada viure a pagès i, tot i que no fa massa vida social al municipi, diu que Montfullà li dóna molta tranquil·litat i és l'espai ideal per fer música i veure créixer el seu fill, en Jan. La Tati combina les classes particulars de cant amb el grup Havana Quartet, un grup veterà en el món del jazz. Cervià és cantant i compositora. Es va iniciar en la música als nou anys i va estudiar piano. Més endavant va decidir ampliar la seva formació musical i es va introduir en la música moderna. Un cop llicenciada en filologia catalana, es va interessar pel treball de la veu des del vessant interpretatiu i va realitzar els cursos de veu a l'Institut del Teatre de Barcelona. La seva inquietud per la música l'ha portat a estudiar també cant clàssic, cant modern i improvisació.

> **Toni Pujol** va néixer a Banyoles l'any 1964. Es va introduir en la música una mica tard, als 18 anys. Quan el seu germà, que era baixista, va marxar a fer el servei militar, va deixar el baix elèctric a casa, i en Toni va començar a tocar aquest instrument amb un grup de l'institut. Com que no tenia cap base musical, va decidir rebre classes particulars. En aquell moment, però, era difícil trobar un lloc a Girona on s'impartís música moderna, i va decidir estudiar jazz durant cinc anys al Taller de Músics de Barcelona. Més endavant va estudiar contrabaix clàssic amb Conrad Lluch, Josep Mensa i Greg August. Ha tocat en grups de música tradicional com ara Clau de Lluna, La Cobleta de la Selva i Tralla. Actualment viu de la música fent classes particulars, col·laborant i tocant el baix elèctric i el contrabaix en diferents formacions com ara Havana Quartet, Blues de Pícolat i Minimal Duet, entre altres. Ha gravat almenys deu discos amb diferents formacions i ha participat en diferents seminaris internacionals de jazz, on ha rebut classes de professionals com ara Mulgrew Miller, Todd Coleman i Bill Dobins. L'any 1993 es va instal·lar a Montfullà amb la seva parella, la Tati.

Tati Cervià i Toni Pujol, durant l'entrevista.
Foto: R.T.

Cinquanta anys de la nit més màgica

Per Rosa Torrijos

La primera cavalcada de Reis que es va fer a Bescanó va ser l'any 1960. Aquest nou projecte va ser impulsat pel Dr. Àngel Latorre, en Lluís Comamala, en Trias i en Garriga, entre altres.

«Latorre venia d'un poble més gran i li va semblar una bona idea organitzar una cavalcada de Reis al poble. Les primeres cavalcades sortien de la Central, passaven pel carrer Major i arribaven a la plaça. Normalment anaven a cavall i a peu, i el vestuari el deixava les Escoles Salesianes. Al principi no hi havia gent jove que fes de rei o de patge, més aviat era gent gran», ens explica Patiño. D'aquesta època tenim constància que el primer rei negre va ser el senyor Vicens, que mossèn Pere Prats va fer les gestions per trobar els vestits i que Ramon Serarols va fer tots els treballs dels guarniments dels cavalls, que eren propietat de la família Ciurana, del mas Casilda.

Més endavant, l'any 1965, s'hi va involucrar l'empresa Grober, presidida per Joan Vivó, que va engalanar el tractor i el remolc d'en Perafita. Aquell any la cavalcada va sortir amb vestuari nou. Aquests vestits van ser dissenyats per Carles Vivó i confeccionats per la Sra. Anna Breba. En aquell moment hi havia poca mainada al poble: una seixantena entre nens i nenes. La cavalcada tenia el seu inici a la mateixa fàbrica, feia el recorregut pel carrer Major i arribava al teatre, la seu de l'Alba Bescanonina.

Als anys setanta, la cavalcada encara l'organitzava l'Alba Bescanonina, que era el centre motriu de la vida social i cultural de poble. Aquesta entitat la van dirigir, entre altres, en Lluís Comamala, en Salvador Campasol, en Narcís Carreras de cal Ferrer Moll, en Paco de la Central i en Lluís Sabater. L'Alba Bescanonina aglutinava moltes de les associacions i activitats que es feien al poble.

A finals dels anys vuitanta, els dirigents de l'Alba estaven cansats i tenien ganes de deixar el centre. «Aquests senyors ja feia molts anys que eren al peu del canó i era molta la feina que havien de fer durant l'any. Per tant, les últimes cavalcades que es van fer abans que ells pleguessin de l'Alba

Nit de Reis, anys noranta.

ja les vam agafar nosaltres. Estem parlant de finals dels anys vuitanta i principis dels noranta. Si no m'equivoco, l'any 1986 es va crear una nova comissió i jo vaig passar a ser-ne el president», recorda Patiño.

«Quan el vam agafar nosaltres, en Baldiri Boix ens va fer uns *arquillos* i ens va deixar el seu taller per engalanar els tractors i remolcs. Aquell any ja vam fer sortir quatre tractors i remolcs durant la cavalcada.» Per aquell temps la cavalcada sortia de mas Casilda, seguint la carretera d'Estanyol i el carrer Assumpta, fins a arribar a l'Alba.

Els temps anaven canviant i el poble anava creixent. A principi dels anys noranta, la comissió estava integrada, a banda de la mateixa comissió i l'Alba Bescanonina, per representants de l'Associació de Pares i la Comissió de Festes. L'any 1990 es va decidir canviar novament el vestuari, que van confeccionar dones del poble i l'Anna Breba, la modista de Girona que ja havia fet els primers vestits. També es va modificar el sistema de col·laboració: els veïns, a partir d'aquell moment, havien d'adquirir les butlletes numerades a les botigues de queviures o entitats bancàries. En Baldiri Boix, en Toni Lucas, en Joan Arimany, la M. Àngels Aymerich, la Lisa Figueras, la Dolors Martí i el mateix Patiño, van ser alguns

dels encarregats de mantenir aquesta tradició i la il·lusió dels nens en aquesta nova etapa. «Es va notar que havien entrat dones a la comissió; a mi personalment em va costar una mica, més que res perquè abans discutíem poc les coses, de seguida ens posàvem d'acord, però amb les dones n'havíem de parlar i parlar. Al final, però, el resultat era molt millor. Tenen una sensibilitat diferent de la nostra. Al final t'hi acostumes i t'agrada; fins i tot vam plantejar que les dones fessin de Reis, però elles van dir que no, que els nens els enganxarien de seguida pel to de veu, i ho vam deixar córrer. Durant molts i molts anys els Reis Mags van ser sempre els mateixos, no canviaven mai, i això va ser una de les coses que vaig voler canviar, que ho fos qui ho volgués ser!»

Entre els anys 1990 i 2010 van canviar dues vegades les carrosses, van adquirir torxes i van construir mampares de fons perquè el tron del Rei quedés més estètic. Actualment la comissió la formen uns deu membres fixos, però la nit de Reis poden arribar a ser entre cent i cent deu voluntaris. La cavalcada surt del pavelló esportiu, passa per l'Assumpta, Dalmau Cendra, el carrer Canigó i arriba a la Sala Polivalent. La nit del 5 de gener, els Reis normalment reben 300 nens i nenes que els demanen que compleixin els seus desitjos.

La pilota, el regal que no passa de moda

Hi ha un regal que ha perdurat al llarg del temps: la pilota. Des dels primers anys fins avui la pilota ha estat l'únic regal que els Reis de Bescanó han mantingut perquè consideren que és un regal que no passa de moda. Els primers anys obsequiaven els nens i nenes només amb una pilota, i cap a l'any 1965 s'hi van afegir lliminadures. Aquesta última dècada els dos regals escollits són una pilota i una nina, a part dels tradicionals caramels, que des de fa un parell o tres d'anys la comissió va decidir que fossin sense gluten ni lactosa perquè d'aquesta manera els nens i nenes que tenen algun problema d'al·lèrgia poguessin menjar-se'ls amb tota tranquil·litat.

Una il·lustració cada any

Des de fa més de vint anys la Comissió encarrega una il·lustració a un artista local. Si mirem els dibuixos, també podem observar com han evolucionat les tècniques i els colors. Fins l'any 2000, els artistes que van confeccionar les postals va ser en Ramon Nogué i la Sabrina, menys l'any 1995, que l'encarregat va ser en Manel Corella. «Va ser l'únic any que ens van cobrar per aquesta feina; lògicament, no l'hi vam tornar a demanar!», explica l'Emili. Des del 2000, l'encarregat és en Carles Arbat, que amb la seva imaginació ha posat color a les cartes postal que han de recollir Ses Majestats. «En Carles és una persona molt voluntariosa, i cada any busca una idea diferent. Per exemple, en aquesta se'ns veu encara caçant bolets com si ens haguéssim despistat i no recordéssim que toca la calçada», ens explica mentre ens ensenya la postal del 2009.

Dues de les postals que s'han anat editant durant tots aquests anys.

Però aquí no s'acaba tot: aquest grup no en té prou de portar il·lustració a la mainada, i des de fa molt temps comparteix aquesta nit amb els avis de la Residència Santa Anna i el centre Puig d'en Roca. Abans ho havien fet amb la guarderia de la Gassol i l'hospici.

Un cop acabat tot l'espectacle, sempre queda recollir-ho tot. «En Joan de can Baladram ens deixa casa seva com a centre de treball: allà mengem, ens canviem, endrecem les coses. Es porta molt bé amb nosaltres, igual que l'Ajuntament, que té molta sensibilitat per la nostra feina i sempre ens ha donat suport, ajut econòmic, i ens ajuda en tot el muntatge.»

Per a l'Emili Patiño la nit de Reis és una nit màgica, una nit d'il·lusió, una nit d'innocència que li agrada reviure any rere any com si encara fos petit... Visca els tres Reis de l'Orient!

En Míliu

Emili Patiño i Sors va néixer a Girona el 19 de juny de 1945. Sempre li ha agradat molt la vida de pagès; de petit anava sovint a Serra de Daró, a la casa pairal d'uns amics del seu pare, i li agradava molt ajudar a segar i batre. Sempre ha fet l'ofici de lampista, un ofici que li agrada i que l'ha fet sentir útil. Quan va començar treballava amb un home que tenia el taller a la plaça de Sant Pere, al barri dels Gitanos, que era on ella vivia. «El meu burgès em va enviar a ajudar un altre lampista a la costa a fer uns apartaments que s'havien d'entregar. **Era el boom de la construcció en aquell moment... El lampista que havia d'ajudar era l'Arbat de Bescanó.** Un cop acabada l'obra ja em vaig quedar amb ell, i des de llavors tinc un peu posat a Bescanó.»

A Bescanó va conèixer una noia, la Lisa Figueras i Roig, que vivia a can Tiranius, a la carretera. L'any 1969 es va casar i van anar a viure a les cases del Patronat. Té dos fills, l'Íngrid i l'Albert, i una néta, l'Anna. El seu noi, quan era petit, jugava a handbol, i ell va voler ajudar a aixecar aquest esport, i va acabar sent el delegat. Llavors va començar a participar activament amb l'Alba Bescanonina. «**Jo a Girona no hauria fet mai res, com a màxim anar a buscar bolets als Àngels, però aquí, a Bescanó, m'hi he sentit molt còmode i el poble es mereix que hi hagi gent que treballi per millorar les coses.**» A part de la Comissió de Reis, en Míliu també és fundador del **Grup Boletaire**, que enguany han complert la dinovena edició de l'Exposició de Bolets i de la Cuinada de Bolets. Reconeix que és una de les seves grans passions.

Arran de la seva malaltia, en Míliu ha intentat afluixar una mica; amb tot, però, reconeix que els Reis i els bolets li donen alegria i el distreuen de tot el que està vivint a causa del càncer. El seu fill ara és qui s'encarrega del taller de lampisteria que té a Girona.

Quan li preguntem si creu que tindrà relleu en la comissió, ens explica que hi ha gent molt vàlida i que té molta empena: «La Maria Àngels Roca, la Maria Àngels Gri, en Ramon Badia, en Joan Arimany, tots ells treballen de valent per seguir mantenint la tradició.»

Les bosses de plàstic

Per Eugeni Domingo

Les bosses de plàstic d'un sol ús s'han convertit en el símbol més destacat de la cultura social d'usar i llençar

El govern i diferents entitats volen reduir el consum de bosses de plàstic de polietilè un 50%. Amb tot, es percep que s'està actuant amb certa demagògia i no es diu tota la veritat al ciutadà. Cal tenir més en compte els professionals del sector i les empreses transformadores de plàstics, de les quals viuen moltes famílies. Caldria escoltar també veus autoritzades com ara el Centro Español del Plástico o la major associació de recicladors d'Espanya, Anarpla, o empreses col·laboradores amb l'administració, com per exemple Ecoembes i Cicloplast.

Se'ns diu que la contaminació dels oceans és de bosses que van al fons del mar, però la densitat del polietilè (PE) amb què estan fetes és inferior a 1 i, per tant, floten. La vida útil no és sempre curta, ja que a casa alguns les fem servir per a diferents usos. I el fet que triguen més de 150 anys a descompondre's, en el fons es pot considerar positiu, ja que no contaminen.

Sembla que cap dels detractors del polietilè de les bosses s'ha parat a pensar que les canonades d'aigua per beure que posen sota terra són de polietilè. O els tubs gros del gas domèstic, que

també estan sota terra, no estarien també dins el pecat de no descompondre's abans de 150 anys? I els bolquers dels nadons? I les ampolles de PET? I les safates de poliestirè expandit? I els embolcalls de les pizzes? O els tubs de PVC de les transfusions de sang hospitalàries? I quan algú necessiti sang, que n'hi posin amb un tros de canya, que seria més ecològic, oi?

Tot i això, és cert que cal treballar per un canvi de costums i fomentar l'ús més responsable i, sobretot, educar la gent per evitar que les bosses acabin a la natura i embrutin el paisatge.

Resum meteorològic

Dades facilitades per Xavier Duran

La temperatura

Any 2010

Mesos	 Temp. mitjana	 Temp. màxima	 Temp. mínima
Gener	5,8	15,1	-3,2
Febrer	6,9	20,6	-5,7
Març	7,8	20,3	-5,0

Les pluges

ANY 2010

Nombre de dies

Mesos	Total en mm	>= 10mm	>= 20mm	>= 1mm
Gener	43,4	8	2	0
Febrer	103,0	8	4	2
Març	79,4	9	3	2

Per veure resum anual cal anar la web de l'Ajuntament de Bescanó:
http://webspobles.ddgi.cat/sites/bescano/Pages_LeftMenu/meteorologia.aspx

SOLIDARITAT

Recollida per als campaments sahrauís

Per ACAPS Girona

16a Caravana Solidària

Com ja sabeu, fa anys que es recullen productes necessaris per als campaments de refugiats sahrauís i s'envien allà en caravana. Tot el material recollit a Catalunya està coordinat pel Fons de Cooperació de Catalunya.

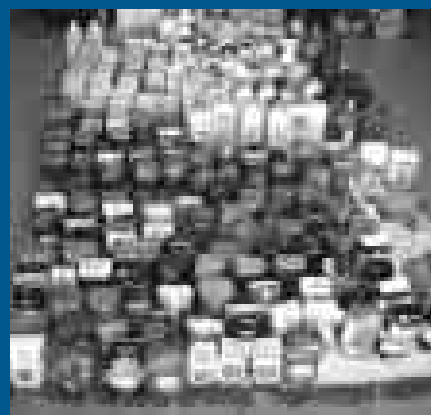
Aquest any la recollida era de productes alimentaris, com ara oli, lleties, arròs i sucre, i també de productes d'higiene, com per exem-

ple gel, xampú i sabó. A Bescanó es va recollir el que veieu a la foto.

Recollida:

23 litres d'oli, 87 ampolles de gel, 29 pastilles de sabó, 2 kg de farina, 2 paquets de pasta, 2 ampolles de colònia, 4 kg de sal, 75 kg d'arròs, 42 kg de lleties, 34 kg de sucre, 5 kg de mongetes, cigrons i fesolets.

Moltes gràcies a tots per la vostra col·laboració.

Imatge del material recollit a Bescanó.
Foto: ACAPS Girona.

L'església de l'Assumpta compleix 50 anys

Per Pere Magrià i Pou

No cal dir que un dels edificis més emblemàtics del poble és el temple de l'Assumpta, que ha donat nom a l'única avinguda que tenim fins avui. La passada festivitat de la Puríssima es van complir 50 anys de la benedició de la primera pedra. Queda doncs lluny aquell 8 de desembre de 1959 en què el senyor bisbe de Girona, el Dr. Josep Cartanyà i Inglès (conegut popularment com en Pepet Vermell), va arribar al poble per procedir a la cerimònia religiosa.

A l'altra foto, amb l'abric clar, l'alcalde de l'època amb el Sr. Josep Bosch (en Solé de Vilanna) (A.C.S.) i el jutge de pau d'aleshores, el Sr. Joan Viader (A.C.S.), humiliant-se i fent genuflexió davant de

tan il·lustre i respectada personalitat. Entremig dels dos, el rector Mn. Pere Prats (A.C.S.) donant un copet a l'esquena al jutge. Els dos escolans que bocabadats i encuriosits vam assistir a l'acte érem en Jaume Carrera (A.C.S.) i el que escriu aquest text, que recorda perfectament que en tan memorable esdeveniment vam estrenar sotana i roquet.

A la darrera i actual fotografia podem veure l'interior del temple de l'Assumpta en el dia i la missa de la patrona (el 15 d'agost de 2009). No devia estar molt contenta la Mare de Déu en la seva diada, perquè tan sols 59 persones en total vam assistir a la commemoració de la festivitat de la Mare de Déu d'Agost.

L'últim llop de Bescanó

Per Lluís Solé i Perich

S'aturava, ensumava l'aigua, s'espolsava el nas i tornava a saltar pel sorral de la riba. Va ser aquell 12 de maig de 1727 que la Marianna va trobar el llobató negríssim que s'emmirallava en una bassa del torrent. I se'n recordaria tota la vida

També se n'havia de recordar la lloba negra que vigilava el poble des de dalt del turó de la Miquela. Estava atenta al formiguer de pagesos que feinejava pel pla tot brandant eines relluents i afuades. L'amoïnava algun bosquetà que trescava sorollosament per l'espessor d'aulines esporgant plantes, però es va desentendre d'una femella humana que també criaria aquella primavera.

La Marianna Carreras, farta de feinejar per l'hort de ca l'Amat, va deixar els estris. Encorbada i adolorida, empenyent-se amb una mà clivellada el ventre boterut i recolzant-se amb l'altra al maluc, es va redreçar. I va anar a buscar herba sabonera per fregar-se les mans tacades.

Balandrejava pesadament la còrpora prenyada, endinsant-se pels baguenys humits del torrent per on creixia l'herba, amunt, amunt. El llobató corria enjogassat, avall, avall, pels fondals del torrent de les Vall-lloberes.

La bestiola es va sobresaltar en notar la presència humana. Es va arraulir entre les arrels d'un freixe. Va estarrufar el pèl moixí per semblar més gros i més eriçat. Va rondinar obrint amenaçadorament la boca sense dents. Ràpida com una centella, la Marianna va engrapar el llobató pel clatell. El va alçar fins a l'altura dels ulls. Bèstia i persona es van clavar la mirada mentre un udol esgarriós s'enlairava entre la boscúria del turó. I l'eco dels turons distants va replicar el gemec d'angoixa.

La Marianna va sentir un calfred i va córrer torrent avall amb el seu trofeu viu que espeternegava pengim-penjam. La lloba negra corria rostos avall.

En Salvador Amat va estar ben content amb la troballa que havia fet la seva dona. Un llobató era una salvatgina perniciososa per als interessos dels pagesos. A l'Ajuntament pagaven bé per cada una que se n'eliminava. Llàstima que no fos un llop adult o una lloba, llavors sí que haurien cobrat una picossada!

L'endemà al matí, tan bon punt obrissin les portes de l'ajuntament, hi duria el cap de llop. Un cop pagada la recompensa, l'agutzil esberlaria el crani de la bestiola perquè no es pogués cobrar dues vegades

En Salvador Amat va tancar el llobató dins una gàbia. Atrèta pel lladruc llastimós del seu cadell, la lloba va rondar la

casa tota la nit. Rautava desesperadament la porta de la cort deixant-s'hi les urpes, estellant el fustam. De matinada es van sentir passes fora la casa, l'agutzil arribava. La lloba es va aturar. Va afuar les orelles tenses d'angúnia.

–Gggggg –el cadell bufava espantat; la porta de la gàbia s'obrí, fou un grinyol o un esgarip de por, el que sentí...

–Txaaaaaac! –el petar del tallant sobre la fusta va glaçar la sang.

L'udol de la lloba es va estendre com un calfred per les parets de la casa.

La Marianna i en Salvador van cobrar la recompensa. I, per foragitar altres animals perjudicials, van clavar la cua tallada del llobató a la porta del mas. D'ençà d'aquell dia, les nits al mas Amat no van ser mai més tranquil·les. Els fills es desvetllaven i els pares sentien roncs i trepig pel defora.

En Llorenç va néixer de nit enmig d'un gran terrabastall. El nadó va somicar dèbilment fins a la matinada remonent-se sobre la màrfega de palla. Després de tantes hores d'insomni, va ser el silenci sobtat el que va desvetllar la Marianna. I va badar un ull... Una ombra panteixant s'abocava sobre el bressol! La mare es va llevar amb un ai al cor. L'ombra fugissera es va escapar pel batent entreobert de l'habitació. La mare es va aturar al caire de la porta sentint encara el carrisqueig d'ungles que lliscaven escales avall i va córrer

cap al bressol silenciós. La criatura era morta! La Marianna havia vist com s'enduïen l'ànima per la porta.

Al matí els veïns feien rotllana a l'era del mas. La porta romana barrada en senyal de dol. La gent clavava mirades furtives als batents de fusta solcats d'esgarrapades fins molt enlaire, fins a tocar la cua de llop, i es senyaven.

Van enterrar el petit Llorenç aquell mateix dia. Com que encara no era batejat, no va ser admès ni a l'església ni al cementiri i, embolcallat amb un llençolet blanc de filigrana, la seva mortalla va anar a raure a un sot humit al costat del clos del mas.

Pocs mesos després van trobar morta l'Anna Amat, que tot just tenia quatre anys. En Salvador acabava de barrar la porta i havia apagat el foc de la llar colgant-lo de cendra. Un panteix suau darrere seu li féu notar que no estava sol, va engrapar el buscall d'atiar les brases i es va encarar a la foscor de l'escala. En alçar el cap va veure uns ulls encesos com calius que se'l miraven des del replà. Una negror silenciosa s'escapolia cap a la porta mig oberta del dormitori de la nena.

El dia que la Marianna (Amat) Carreras va morir de part era un 22 de juliol de 1732. L'espurna dels seus ulls vidriosos es va anar apagant tot desentenent-se del petit Salvador, que plorava vivament malgastant l'alè d'una família que ja no en tenia. La Marianna va expirar amb la mirada glaçada, clavant un darrer esguard fix a la paret enllefermada de la cambra, mentre les penombres esmorteïdes per una espelma dibuixaven figures bestials sobre els bonys d'aquella paret escalbornada.

I la notícia de l'ombra de la lloba que s'enduïa les ànimes de les criatures de ca l'Amat es va estendre. En Salvador va fer paredar l'habitació on havia mort la seva dona pensant que hi podria retenir l'ombra maligna. I va córrer a batejar l'únic fill que li quedava, l'hereu. També es va dir Salvador, i el va fer criar per uns parents que vivien a ciutat

El mateix dia que en Salvador, fuster, clavava la caixa on havia d'enterrar l'Anna Amat, que només tenia dos mesos, va arrencar la cua del llobatò de la porta. Capcot, va enfilear les costes del turó de la Miquela. Dalt de tot va deixar la cueta espellifada sobre un jaç de fulles. Mentre se'n tornava, baixant entre les feixes abandonades, notava una presència constant al bosc espès que l'envoltava, un panteix que l'encalçava, una mirada d'odi que se li clavava a l'esquena. Caminava de pressa, cap a casa. Pel fondal de les Vall-lloberes va sentir un trepig sobre la grava del camí, un panteix de gos cansat, un ronc sord. No es va girar fins que va ser a la porta de casa. Tan bon punt va tocar la balda de la porta un lament que venia de dins li va encongir el cor... i ho va saber: també se li havia mort l'Esperança, que encara no tenia dotze anys.

Al final del carrer Santa Anna es retallava la silueta inquietant d'un llop assegut, panteixant. L'havia seguit i seguiria els Amat durant generacions. Sabia on vivien.

Les trenes

Per Laura Tornés i Font

Ja fa molts anys, al col·legi d'un poble molt petit hi anava una nena que es deia Maria del Mar. Feia la lletra molt maca, era molt bonica, alta, i tenia uns llargs cabells amb els quals la seva mare, de tant en tant, feia unes trenes llarguíssimes, una al costat de cada orella, que s'acabaven amb un immens llaç vermell

Un dia, la Maria del Mar es va aixecar per anar a l'escola. Es va trobar amb les seves amigues, van jugar una estona per treure's el fred i la son de les orelles i, quan va ser l'hora, es van posar a punt per entrar al col·legi. Feia segon de primària i els dilluns, de bon matí, tocava fer matemàtiques, en concret, havien de fer sumes, de tres números! I vinga sumar, i vinga sumar..., fins que va acabar totes les sumes i les va portar al mestre per corregir-les... Quin canguelis! La cosa anava força bé, però de tant en tant el llapis es vestia de vermell: aquella no estava pas bé, i sempre era el mateix, que es des-cuidava de comptar els que es llevaven. Ai las! El mestre, sense massa miraments, va dir a la Maria del Mar: «Et faré un nus a les trenes per davant del pit; així, quan facis les sumes, te'n recordaràs d'una cosa que es diu llevar, i les faràs bé!» Quan va tornar al lloc, la pobra nena, morta de vergonya, va intentar desfer-se el nus, però no va poder, i així va haver de tornar a casa seva.

A la seva mare, quan la va veure, li va saber molt greu el que havia passat. Però per apagar una mica el disgust la mare va decidir d'anar a passejar pel bosc amb la seva filla, a veure si es distreïa i s'oblidava una mica del que havia passat. El camí per on passaven era de terra, i a banda i banda estava ple d'arbres, i, voltant voltant, van trobar unes flors molt boniques de color blanc, rosa fort i rosa clar: semblava un roserar silvestre. Eren molt boniques a la vista, però com devien ser a l'olfacte? Per saber-ho, es van ajupir per olorar-les. L'olor era molt agradable. Per això, i per respectar el seu hàbitat, van estimar-se més de deixar-les allà, sense arrencar-les.

I així, xino-xano, van continuar caminant. Tot d'una, però, va sortir un núvol gris negrenc, amenaçador, espaordidor... Va començar a llampegar i a tronar i a ploure a bots i barrals, molt i molt fort. Aleshores, van arrencar a córrer per trobar aixopluc, però era difícil. I de cop i volta es van adonar que havien perdut l'orientació, mare i filla... La mare, espavilada com són totes les mares, va intentar tranquil·litzar la Maria del Mar, que havia començat a plorar desconsoladament: «Saps què?, cantarem una cançó i resarem a la Mare de Déu perquè ens ajudi...»

A mig resar van tenir una estranya sensació: allò, ho havien viscut, ho havien imaginat o ho havien somiat? La qüestió és que es van trobar, mare i filla, estirades al costat de les flors d'olor agradable... I mirant mirant, preguntant-se com podia ser que totes dues haguessin tingut la mateixa experiència, van veure que a les ales d'una papallona que s'enlairava de les flors s'hi podia llegir «Flors que fan somiar».

gasNatural

UNION FENOSA